

Esityssivari laiksi riittämätön askel eteenpäin

Sivulla 2

Suomalaiset yllättivät jälleen tripodilla Faslanessa pidätettiin 17 suomalaista

188 ihmistä pidätettiin Skotlannissa ydinaseiden vastaisessa Big Blockade -tapahtumassa.

Sivulla 5

Taistelukaduista ja eetteristä

Radiot ja barrikadit toimivat väkivallattoman vastarinnan muotoina Oaxacan konfliktissa

Laura Böök ja Anna-Reetta Korhonen

Kun saavuimme Oaxacaan lokakuussa 2006, saavuimme kaupunkiin, joka oli täysin vastarintaliike APPO:n hallussa. Kaduilla oli barrikadeja ja kaupungin keskusaukio oli kuin poliittinen festivaali. Poliiseja kaupungissa ei ollut lainkaan. Joka paikassa istui keski-ikäisiä naisia tekemässä kirjailutöitä.

Jatkuu sivulla 8

Vastarinta asotilaalliselle globalisaatiolle!

Viisi vuotta Irakin sodan alkamisesta: Kansainvälinen toimintaviikon loppu NATO:n päämajalla Brysselissä Belgiassa.

22.3.2008 NATO Game Over -suoraa toimintaa.

23.-24.3.2008 seminaari sotilaallisesta globalisaatiosta ja väkivallattomasta vastarinnasta Euroopassa.
www.vredesactie.be

Järjestäjinä Bombspotting ja War Resisters' International.
AKL järjestää tapahtumaan bussikuljetuksen Suomesta

Sivu 2: Totaalikieltäytyjille vankeutta, ex-johtajasta rikosepäily, Noin 200 osoitti mieltään paremman siviilipalveluslain puolesta / Sivulla 3: Nuudeleita ja sympatiaa - muistikuvia Food Not Bombs -työleiriltä, Roskilde 2007 - mutaa varpaankynsien alla / Sivulla 4: AKL osoitti mieltä Boforsin asehtailla / Sivulla 5: Ruotsalaiset tunkeutuivat Coulportiin / Sivulla 6: Sodomian vuode / Sivulla 7: Prof. Uri Daviesin kriittinen kiertoajalu / Sivulla 9: Aseistakieltäytyjäuutisia maailmalta, Turkki: aseistakieltäytyjä Osman Murat Ülke vaarassa joutua uudelleen vankeuteen / Sivulla 10: Etelä-Korea laillistamassa aseistakieltäytymisen? / Sivulla 11: Vetoa rauhanaktivisti Lee Si-woon vapauttamiseksi

Totaalikieltäytyjille vankeutta, ex-johtajasta rikosepäily

Loviisan käräjäoikeus langetti 21-vuotiaalle vantaalaiselle **Eetu Kansanaholle** 26. kesäkuuta 197 vrk:n vankeusrangaistuksen siviilipalvelusrikoksesta. Kansanaho oli kieltäytynyt siviilipalveluksen suorittamisesta maaliskuussa 2007. Hänen kieltäytymisensä perustuu vakaumuksellisesta pasifismista johtuviin eettisiin syihin. Siviilipalvelusta hän ei halua suorittaa sen rangaistuksenomaisen pituuden ja syrjivän luonteen vuoksi.

Kieltäytymisilmoituksessaan hän toteutti: "En halua olla mitenkään mukana tukemassa tällaista järjestelmää jossa "kansalaiset", siis vain miehet, velvoitetaan joko opettelemaan tappamista tai työskentelemään pelkällä ruokapalkalla yli vuoden ajan. Pakollinen asevelvollisuus on kallis ja vanhentunut järjestelmä, joka on demokraattisuuden irvikuva 2000-luvun Suomessa."

11.9. tuomion sai Loviisassa puolestaan neljä miestä. Jokaiselle langetettiin vankeutta puolet jäljellä olevasta palvelusajastaan. 24-vuotias yhteiskuntatieteiden kandidaatti **Mikael Laakasuo** sai 197 päivän vankeusrangaistuksen kieltäytyessään totelemasta väkivaltamonopoliin pyrkivää eliittiä. 21-vuotias jyväskylälainen media-assistentti **Mika Kalliokoski** sai 197 päivää vankeutta, koska ei suostu osallistumaan rangaistuksenomaiseen siviilipalvelukseen eikä koe velvollisuudekseen väkivalloin suojella valtiota. Kokkolalainen 21-vuotias dj **Joel Raupuro** kieltäytyi niin ikään aatteellisista syistä ja sai 196 päivää.

Helsinkiäinen 23-vuotias opiskelija **Aki Greus** kieltäytyi jatkamasta palvelustaan pidempään kuin alkuperäinen palvelukseenastumismääräys olisi edellyttänyt, mistä hän sai 127 päivää vankeutta. Greusin palvelus oli useita kuukausia keskeytyksissä, koska hänet oli määritelty lainvastaisesti palveluskelvottomaksi. Helsingin hallinto-oikeus kumosi siviilipalveluskeskuksen entisen johtajan **Eero Soinion** päätöksen, jossa lääkärintuomion kohdalla oli Soinio oma kuittaus. Greus on tehnyt Soinion menettelystä poliisille tutkintapyyntöä virka-aseman väärinkäyttämistä.

Sivari&Totaalin tämä numero kertoo liiton kesän ja syksyn toiminnasta. Mukana on myös tuttuun tapaan kertomuksia muutamasta maailmalla kytevästä ajankohtaisesta konfliktista sekä maailman aseistakieltäytyjien vastoinkäymisiä ja toivonpilkahduksia. Aiheita ja kirjoituksia olisi kuitenkin ollut tarjolla enemmänkin. Painetun lehden rajoitettu sivumäärä

ei taaskaan antanut periksi sisällyttää kaikkia ajankohtaisia aiheita lehteen, mutta jatkossa on luvassa parempaa.

Aseistakieltäytyjäliitto on uudistamassa www-sivustoaan ja uudelle sivustolle on tulossa myös sähköinen versio Sivari&Totaalista. Tällöin toivomme pystyvämme käsittelemään laajempaa aihepiiriä ja ottamaan mukaan myös useampia näkökulmia. Myös painetun

lehden uudistamista vuodenvaihteen jälkeen suunnitellaan. Otamme mielellämme vastaan palautetta ja ideoita lehden uudistamiseen.

Seuraavassa numerossa on luvassa laajempaa analyysiä uudesta siviilipalveluslaista ja sen vaikutuksista. Samalla on tarkoitus julkaista ainakin lukijoiden kirjoituksia, jotka eivät tähän numeroon valitettavasti enää mahtuneet.

Hallituksen siviilipalveluslakiesitys: riittämätön askel eteenpäin

Hallituksen 18.10. julkaisema esitys uudeksi siviilipalveluslaiksi on kokonaisuudessaan riittämätön askel eteenpäin. Lakiesitys puuttuu useimpiin nykyisen siviilipalveluslain epäkohtiin, mutta ratkaisut jäävät useimmiten puolittaisiksi. Lisäksi esim. totaalkieltäytyjien kohteluun liittyvät ongelmat jäävät kokonaan ratkaisematta. On kuitenkin ilahduttavaa, että neljässä eri hallituskokoonpanossa kymmenisen vuotta jatkuneen kes-

kustelun jälkeen hallitus on viimeinkin ryhtynyt tehokkaisiin toimenpiteisiin lain muuttamiseksi.

Lakiesityksen mukaan siviilipalvelusaika on jatkossa 362 vrk nykyisen 395 vrk:n sijasta. Kyseessä on toki selkeä parannus, mutta tällainen lyhennys ei riitä toteuttamaan eri palvelusmuotoja suorittavien yhdenvertaisuutta. Aseistakieltäytyjäliiton mielestä ei ole perusteita sille, miksi siviilipalveluksen tulisi olla pidempi kuin varusmies-

ten peruspalvelusaika. Merkittävästä edistysaskeleestakin voitaisiin puhua vasta, mikäli palvelus lyhennettäisiin korkeintaan 330 vuorokauteen. Esi- tetyt lyhennys tuskin myöskään riittää YK:n ihmisoikeuskomitean, Euroopan Neuvoston ihmisoikeuselinten sekä Amnesty Internationalin esittämän siviilipalveluksen pituuteen kohdistu- neen kritiikin loppumiseen.

Lakiesityksen mukaan valtio ottaa myös vastuuta siviilipalvelusmiesten majoituskustannusten korvaamisesta. Tämä muutos on välttämätön, jotta siviilipalvelusmiehille laissa turvattu oikeus maksuttomaan majoitukseen toteutuisi myös käytännössä. Tarkoitukseen budjettiesityksessä varattu määräraha on kuitenkin liian pieni.

Välttämätön uudistus on myös aseistakieltäytymisoikeuden laajentaminen kriisin aikaan. Aseistakieltäytyjäliitto hyväksyy periaatteessa siviilipalvelukseen sisältyvän koulutus- jakson uudistamisen niin, että kou- lutukseen sisältyy nykyistä enemmän käytännön valmiuksia antavaa osuutta. Koulutuksen painopisteen tulee kuitenkin olla laajaa turvallisuuskäsitystä tukevassa rauhan aikana tapahtuvien onnettomuuksien torjunnassa ja arjen turvallisuuden edistämisessä, ei so- dankäyntiin valmistautumisessa edes siviilitehtävissä.

Lakiesitykseen sisältyy myös ran- gaistusjärjestelmän muutos, jonka seurauksena nykyistä pitkää ehdotonta vankeusrangaistusta tulitaneen käytän- nössä sovellettavaan aikaisempaa har- vemmin henkilöihin, jotka laiminlyövät siviilipalvelusvelvollisuutta muista kuin vakaumuksellisista syistä. Sen sijaan vakaumuksellisille totaalkieltäytyjille langetettava vankeusrangaistus olisi nykyisen kaavan mukaisesti puolet jäljellä olevasta siviilipalvelusajasta. Käytännössä rangaistukset toki ly- henisivät pari viikkoa siviilipalveluksen lyhentymisen myötä, mutta tämä muu- tos ei missään tapauksessa ole riittävä. Suomen tulisi etsiä totaalkieltäytyjien kohtelussa vaihtoehtoja ihmisoikeuksi- en kannalta kyseenalaiselle ja yleinen rangaistustaso huomioon ottaen koh- tuuttomalle vankeusrangaistukselle. Vähintäänkin vankeusrangaistuksen pituutta tulisi lyhentää huomattavasti.

Kaj Raninen

Noin 200 osoitti mieltään paremman siviilipalveluslain puolesta

Noin 200 siviilipalvelusmiestä ja heidän tukijaansa osallistui Aseistakieltäytyjäliiton 11.10. eduskuntatalon edessä järjestämään mielenosoitukseen. Mielenosoituk- sella haluttiin kannustaa eduskuntaa hyväksymään Suomen kansainväliset ihmisoikeussitoumukset täyttävä siviili- palveluslaki. Hallituksen esitys uudeksi siviilipalveluslaiksi on tulossa eduskun- nan käsitteilyyn pian.

Mielenosoittajille kävi puhumassa kuuden eri eduskuntaryhmän edusta- jat. Puhujista **Merja Kyllönen** (vas.) ja

Outi Alanko-Kahiluoto (vihr.) ilmaisi- vat selkeästi tukensa mielenosoittajien tavoitteille. Myös **Jacob Söderman** (sd) ilmoitti kannattavansa siviilipalveluslain parantamista. **Esko Kiviranta** (kesk) kertoi toivovansa, että hallituksen esitykseen mahdollisesti sisältyvä pal- velusajan lyhennys 12 kuukauteen hy- väksyttäisiin. **Hanna-Leena Hemmingin** (kok) mukaan taas on ensin muutettava siviilipalveluksen sisältöä ennen kuin sen lyhentämisestä voidaan keskustella. **Sari Palm** (kd) korosti myös siviilipal- veluksen sisällön kehittämisen merkitystä.

Sivari&Totaali -lehti on Aseistakiel- täytyjäliitto ry:n neljästi vuodessa julkaisema antimilitaristinen kult- tuurilehti.

ISSN 1235-4406

Sivari & Totaali on Aikakauslehtien liitto ry:n sekä kulttuuri-, mielipi- de- ja tiedelehtien liiton Kultti ry: n jäsen.

Tilaukset 13 euroa/vuosi.
Tili SAMPO 800017-750541.
Lehden tilaus sisältyy Aseistakieltäy- tyjäliiton jäsenmaksuun.

Toimitus:
Simo Hellsten (päätoimittaja)
Kaj Raninen, Miira Rauhamäki, Hans Hellén, Heikki Sovijärvi

Painopaikka:
Pyhäjokiseudun kirjapaino
SLP oy, Oulainen

Kaikki kiinnostuneet voivat lähet- tää materiaalia julkaisuumme. Sivari&Totaali ei pysty maksamaan tekijöille palkkioita.

Toimitustyön kannalta olisi hel- pointa, jos juttusi saapuisivat meille sähköpostina, mutta otamme toki vastaan myöskin käsin kirjoitettuja hengentuotoja. Kuvitusta tai va- lokuvia voi lähettää paperilla, mutta mieluummin kuvatiedostoina sähkö- postin liitteenä.

Me toimituksessa katsomme oi- keudeksemme päättää julkaistavista

jutuista ja tarvittaessa lyhentää niitä sekä korjata kielioppi- ym. virheitä.

Lehdessä esitetyt artikkelit eivät välttämättä vastaa kaikkien kirjoitta- jien tai toimituskunnan näkemyksiä. Kukin seisoo omien artikkeliensa takana.

Aseistakieltäytyjäliitto/
Sivari&Totaali
Veturitori 3
00520 Helsinki
akl@aseistakieltaytyjaliitto.fi

Nuudeleitajasympatiaa-muistikuviaFoodNotBombs-työleiriltä

Hanne Hirsikoski

Patjaröykkiö, hälinä, valkosipulin katku, leikkuulautojen ja astioiden peittävä pöytä, hillitön määrä nuudelipakkauksia. Food Not Bombs 2007 -työleiri on käynnissä.

16.–27.7. Asestakieltäytyjäliitto, Helsingin REA-ryhmä sekä Kansainvälinen Vapaaehtoistyö ry järjestivät jo kuudennen kerran pariviikkoisen työleirin. Osallistujien missiona oli järjestää vierailunsa aikana yhteensä kuusi Ruokaa - Ei Aseita -ruoanjakotapahtumaa eri puolilla Helsinkiä. Suomalaiset isännät saivat puolestaan tehtäväkseen tarjota vierailuille tähdille katsauksen Suomen kauniista kesästä.

Alkupalat...

Ensimmäiset leiriläiset saapuivat Veturitorin päämajallemme jo leiriä edeltävänä viikonloppuna. Itse palauduin Rauhanasemalle AKL:n Ilosaarirock-bussin kyyditsemänä maanantaiaamuna kello 06:00 juuri parahiksi törmätäkseen sisään pyrkiviin venäläistyttöihin. Unenpöpperöisenä yritin suoriutua muutamista - luultavasti hyvin kaukaisesti englanninkielisiltä vaikuttavista - tervetuloivotuslauseista, todeten kuitenkin kannattavammaksi puhutella Nukkumattia ennen syväliemempiä tutustumispyrkimyksiä.

Muutaman tunnin uneksinnan jälkeen oli aika hypätä AKL:n leiriä varten hankkiman anti-tuning-Saabin rattiin ja lähteä noutamaan leirin viihde-elektronikkalaitteisto sekä ensimmäinen ruokalajoitus. Pitkin leiriä noutamamme elintarvikelahjoitukset olivat elinehto tapahtumillemme ja niitä odotettiin leiriläistenkin keskuudessa aina innolla. Tässä vaiheessa uskoin vielä suoriutuvani kuskinpestitistä ongelmitta, todellisuudessa epähelsinkiläisenä onnistuin lähes jokaisella ajoretkellä eksymään tai muutoin tuskastumaan - auton suo-
siollisella avustuksella... Yhdessä ulkomaalaisten kanssa totesimme kuitenkin eksymisen olevan yksi tehokkaimmista keinoista tutustua ympäristöön, joten tydyin suhtautumaan harhareitteihin opettavaisina kiertoajeluina.

Maanantai kului leppoisasti leiriläisten tutustuessa toisiinsa, isäntiinsä, Rauhanaseman tiloihin sekä tulevan viikon ohjelmaan. Selvisi, että osallistujia oli Venäjältä, Sloveniasta, Saksasta, Yhdysvalloista ja Perusta asti, ja joukkoa täydensi Afganistanista

Kaj Rallinen

Suomeen saapunut turvapaikanhakija. Peukalokyytiä suosivat hollantilaiset saapuivat vielä lisävahvistukseksimme tiistaipäivän aikana. Aloituspäivänä leirin tunnelma oli vielä jännittyneen odottavainen; mitä viikoista olisikaan tulossa?

Ensimmäisen viikon alku kului kaikkein puolin leirielämään asettumisessa. Leiriläisille oli järjestetty pohjustuksena tulevalle työskentelylle luennot REA-toiminnasta sekä sosiaalisista ongelmista pääkaupungissamme, suurin osa vieraistamme kun ei ollut ottanut osaa vastaaviin toimintamuotoihin omista kotimaissaan. Vastapainona informaatioryöpylle pääsivät ulkomalaiset nauttimaan muun muassa piknikistä Suomenlinnassa ja kaupungissa järjestetystä ilmaisokonsertista. Telttanpystytysharjoitus, rintanappien askartelu, banderollin maalaus sekä paitojen painaminen täyttivät loput vapaa-ajasta mukavasti. Myös peltiratsumme pimpattiin kukkeammaksi leiriläisten toimesta. Itse pakenin päiväksi Tampereelle seurustelemaan pyykkikoneen ja oman sängyn kanssa. Vielä maanantaina lähtiessäni ryhmähenkä tuntui leirijohtajan ponnisteluista huolimatta viileältä, mutta palatessani parin päivän joukkopuuhaa oli jo löystyttynyt joukkion kielenkannat. Vaikka nuorimmat leiriläiset olivat alta 20-vuotiaita ja vanhin seitsemännellä kymmenennellä, yhteiselo käynnistyi mukavissa merkeissä.

Aurinkoinen torstai, ensimmäinen ruoanjakopäivä koitti. Ennen leiriä olimme kuljettaneet Rauhanasemalle käsittämättömän suuren nuudelilahjoituksen, joten REA-tapahtumien menu oli alustavasti suunniteltu käsittämään erilaisia nuudeliruokavariaatioita. Ruoanlaitosta päävastuussa oleva kokki valittiin kullekin tapahtumapäivälle jo ennalta, jolloin vältettiin suurin osa häselyksestä ja hommat saatiin hoidettua ajallaan. Aiemmin suoritettujen auton pakkaus- ja telttanpystytysharjoitusten ansiosta päivän rankin koettelemus leiriläisille oli selkeästi pyörämatka Kontulaan. Sangen erilaisia ajotyylejä ja pyöriä koskevia ongelmia oli todistettavissa koko leirin ajan, mutta hammasta purren ystävämme aina ennen pitkää selviytyivät paikalle. Manauksiakin kirjoittanut moottorikulkupelimme sen sijaan saapui useimmiten tapahtumapaikalle hieman myöhässä, virkistävien teknisten ongelmien seurauksena.

Perjantainen sää ei varsinaisesti suosinut toimiamme. Toisin ilmaistuna; sade oli huuhtoa tilaisuutemme mukanaan Kannelmäen Sitratorilta. Valppaat vapaaehtoiset saivat harjoitella veden tyhjennystä teltan katolta samalla kun annostelivat vetisille jonottajille päivän nuudeliateriaa. Keliolosuhteet eivät kuitenkaan lannistaneet ryhmää, olivathan he jo tutustuneet Rauhanaseman saunaan ja tiesivät sen jälleen illalla kutsuvan. Leirin aikana aamuyön tunneille valvomien saunan ja hyvän seuran parissa oli enemmän sääntö kuin poikkeus, johon osasyynä oli kaikei myös ulkomaalaisia hämmästyttävä valoisuus. Mutta mitäpä olisi leiri ilman univelkaa!?

Välipala

Innostunein, mutta myös kauhunsekaisin tuntein odotettu REA-festivaalilauantai koitti kalenterin mukaisesti 21.7. Hetkittäin epävakaa sää ajoi soittajat Rauhanaseman saliin sadetta pakoon, johon festivaalilyleisö ja leiriläisistä punk-henkisimmät ahtautuivat keikkoja seuraamaan. Hella lämmitti kellarin pajahuonetta ruoanlaittajien ahkeroidessa patojen ääressä. Ruoka oli hyvää, sitä oli riittävästi ja muutoinkin päivä sujui leppoisasti. Ulkomaalainen keittiöhenkilökunta oli haltioissaan saadessaan vapaapäivän pyöräilystä ja osa heistä jakoi vielä loppusiivouksen jälkeen jatkaa tutustumiskierrokselle Helsingin yöelämään. Retken päätöspiste, joka huhujen mukaan on Helsingin

Kaj Rallinen

paras menomesta, sai kansainväliseltä raadiltamme hieman kyseenalaistavia arvioita, mutta tunnelma pysyi korkealla aamuun asti. Stadin Tähti forever.

Sunnuntaisen kirpputorikierroksen jälkeen poppoo pakkautui autoihin ja lähti parin päivän mittaiselle mökki-reissulle Urjalaan. Perillä oli mahdollista rentoutua maaseudun rauhassa grillaten, saunoen, erätaitoja harjoitellen ja itseään hyttysille syöttäen. Ilmeisesti suomalainen sisu oli jo tähän mennessä tarttunut retkeläisiin, sillä nämä onnistuivat sekä uimaan että soutamaan veneellämme pitkiä matkoja huolimatta siitä, että järven vesi oli paikoittain vain polvenkorkeista... Vaikka suomalaisille tuttu kesämökkiympäristö mukavuuskeskittymä useinkin hämmentää muiden kulttuurien edustajia, vaikuttivat työleiriläiset sopeutuvan mahtavasti ulkoiluun, vesihanojen puutteeseen ja hyönteislajikkeisiimme.

Maaseutuekskursion jälkeen jaksoi leirikokoonpano kahlata läpi vielä kolme ruoanjakotilaisuutta; tiistaina Malmilla, keskiviikkona Herttoniemessä sekä torstaina Kalliossa. REA-tapahtumien kulku oli jo tullut tutuksi alusta loppuun, ja ruoanlaitossa ryhmämme oli lyömättömän nopea. Ilahtuttavaa oli, että kömmähdyksistä huolimatta into tapahtumien järjestämiseen ei laantunut, vaan pelkästään opetti kiinnittämään enemmän huomiota asioihin jo valmisteluvaiheessa.

Jälkkäri

Leirin viimeisenä päivänä tunnelma oli rento. Sää Kalliossa oli aurinkoinen, kymmenien metrien jonossa odottaneet ihmiset kiitollisia nuudeleistamme ja kaikilla hyvä mieli. Pyöräilymatka oli lyhyt eikä kukaan uupunut taivalluksesta. Mieltämme rauhoitti myös mahdollisen hinausmatkan lyhyys, Saab kun oli edeltävänä päivänä päättänyt lisätä jännitystä pudottamalla pakoputkensa ja imaisemalla tankkinsa tyhjäksi kesken ajomatkan. Kaikki sujui kuitenkin huppeasti; virkavaltaakaan ei huomannut nuhdella pakoputken poikkeuksellisen sijainnin takia.

Viimeisen illan kunniaksi valmistimme leirin isäntinä hieman totuttua kotimaistyypisemmän päivällisen perisuomalaisen aperitiivien kera. Ateria maistui poikkeuksellisen hyvältä nuudelipainotteisen kaksiviikkoisen loppuksi. Vaikka huikeista päätösbileistä oli ollut puhetta, olivat kaikki syömisen ja saunomisen jälkeen enemmän kuin valmiita nukkumaan.

Osa matkalaisista suunnisti kotiin jo perjantain aikana. Vaihtoehtoisena ohjelmalla Suomeen jääville tarjottiin mahdollisuus ilmoittautua vapaaehtoistyöntekijöiksi Bilnäsissä järjestettävälle Faces-festivaaleille ilmaista sisäänpääsyä ja majoitusta vastaan. Puntala kutsui samana viikonloppuna AKL:n infopöytä ja näin ollen Tampere minua, joten tiemme leiriläisten kanssa erkanivat tässä vaiheessa. Takana oli kaksi viikkoa intensiivistä hengailua hyvin erilaisten persoonien kanssa, hauskanpitoa ja ystävystymistä, nuudeleita ja banaaneita. Moni työleiriläinen kertoi saaneensa inspiraation REA-toiminnan jatkamiseen kotimaassaan, mikä ylitti ainakin omat odotukseni täysin. Vaikka jäähyväisten lausuminen on aina haikeata, olimme kokemusta rikkaampia, koti-ikäväkin jo potien, valmiita päättämään yhteisen leirimme.

Roskilde2007-mutaavarpaankynsienalla

Aseistakieltäytyjäliitto järjesti perinteiseen tapaan bussikuljetuksen kesällä 2007 Roskilden festivaaleille. Näin yhdistys sai kerättyä ropoja toimintaansa sekä tietysti tarjosi osallistuneille unohtumattoman elämyksen rauhanhenkisillä, vapaaehtoistyöhön perustuvilla festivaaleilla. Akl:n bussissa matkanneet (osa vain toiseen suuntaan) kertovat mieleenpainuvimpia kokemuksiaan "Mudkildestä".

Miira Rauhamäki

"Bussin saavuttua sateisen Roskilden bussipaikalle, en jaksanut heti kaivaa kumisaappaista esiin. Se osoittautui pahaksi virheeksi: slurpsin kymmenen senttiä syvässä mudassa punaisine tennareineni. Lopun festarin lantsarit pysyivätkin jalassa...Roskilde-muta tuntui kivalta ja kylmältä, ja sitä löytyi varpaankynsien alta vielä pitkään reissun jälkeenkin.

Junaradan ylityspaikan läheinen alue näytti kärsineen sateista pahimmin. Keskelle oli muodostunut valtava "järvi", jonka rannalla pari jätkeä istui rennosti retkituoleissaan mukamas kalassa. Siitä tuli hyvä fiilis, kundit siinä haistatteli paskalle säälle ja otti kaiken ilon irti.

Koko festari huipentui lähes täydelliseen sunnuntaipäivään. **Ola Salon** välispiikeissään lupaamaa arkkikaan ei enää tarvittu, kun **Wilco** toi mukanaan auringon. Viimeistään sunnuntaista jäi sellainen fiilis, että ensi vuonna taas. Olin päättänyt jo koettuani Roskilden ensimmäistä kertaa vuonna 2006, että siitä tulee jokavuotinen perinne!"

Ina

"Robinson Crusoe -meininkiä sai kokea, kun satoi kaatamalla, telttä heilui ja pressu liehui tuulessa. Päiväsaikaan tuli vietettyä kymmenisen tuntia putkeen pelkäämään koomaten makuupussien seassa. Viime vuoden aurinkoinen reissu alkoi tuntua täydelliseltä paratiisilta. Mutta - ei makeaa ilman suolaista. Saimme sentään "ilmaisen" mutakylvyn!"

"Irtsa"

"Lennettiin ensin Damiin ja sieltä Köpikseen. Matka meni hyvin, mutta tunnin odottelun jälkeen kummankaan rinkka ei ilmestynyt hihnaa pitkin. Ne sieltä sanoi soittelevansa perään, kun rinkat ilmaantuu. Soittoa ei kuulunut. Vietettiin ystäväni kanssa kahdeksan päivää ilman telttä, makuupusseja tai vaihtovaatteita. Onneksi oli muutamia ystäviä paikalla, niin saatiin apua pahimpaan hätään alkuvuikon sateiden aikaan. Loppuviikosta löytyi hyvä, heinillä päällystetty paviljonki, jossa taisi mennä viimeiset kolme yötä.

P.S: Tämä oli toinen reissu Roskilden osaltani. Edellinen oli vuonna 2004. 2007 ja 2004 ovat olleet sateisimmat Roskilden historiassa... Mutta ei se sää vaikuta ku on niin hyvät festarit. Ensi vuonna uusiksi."

"Pari sivaria"

Miira Rauhamäki

Miira Rauhamäki

"Roskilde oli initiaationi leirielämään, joten tältä kantilta festarit oli suuri oppimiskokemus. Tunnen itseni todelliseksi sankariksi, kun selvisin (pitkälle hymyn hyytymättä) vuosisadan sateisimman kuukauden aikana pidetyistä festareista. Mudassa ja sateessa selvisi pitkälle positiivisella asenteella ja sopivalla, päivittäisellä punaviiniansokseilla. Festareiden aikana ja niiden jälkimainingeissa oppi arvostamaan yksinkertaisia asioita, kuten pöydän ääressä syömistä ja puhdasta, kuivaa nukkupaikkaa. Arveluttaa vähän näin massiivisen festarin järjestäminen esim. Ympäristönäkökulmasta. Tuntui hullulta, mihin olosuhteisiin (telttailua keskellä jätteitä, liejua ja kusipaikkoja) ihmiset hankkiutuu ja vielä maksaakin siitä. Monissa paikoin maailmaa ihmiset joutuu asumaan sellaisissa olosuhteissa pakosta."

H

Vinkeimmät/kammottavimmat kokemukset:
- Ruotsinlaivan karaoke (turha nauraa Idols-teineille, kun aikuiset vetää jurrissa vielä hirveemmin)
- Mikko voitti tyhmillä vitsillään bussissa tuotepalkintoja, jee!
- Roskilden mutaan tutustuminen saapumisaamuna, tiistaina, klo 7 - ensimmäiset kengät roskiin

- Torstai: mietin, miksi nauroin avomiehelle kotona, kun hän otti sadehousutkin mukaan

- Perjantai: mietittiin kissaa kotona - siellä se mellestää 60 nelliön asunnossa ja me kökötään paskasessa tellassa.

- Lauantai: aurinko näyttäytyi!

- Sunnuntaina leirintäalue alkoi näyttää jo isolta kaatopaikalta.

Jaana

"Ummikkona Roskildessa oppii paljon uutta ja jännää elämästä. Esimerkiksi sen, että tanskalaiset pojat ovat pääosin vallan ihastuttavia. Tai sen, että nilkkuripituiset kumisaappaat ovat pirun vitsaus. Eikä oikein enää kehtaa valittaa säästä sen jälkeen, kun on nähnyt vaaka-suoran sateen ja lentäviä teltoja tai miettinyt, milloin lätäkköä voi kutsua järveksi ja lasketaanko tulvaraja polven vai reiden kohdalta. Tanskalaisten mielestä on hassua, miksi Suomen festareilla saa juoda kaljaa vain häkissä. Siksi me suomalaiset villiinnymmekin vallan huomattavasti, kun kaljaa saa paitsi juoda vapaasti, myös vastineeksi säkillisestä roskiä!

Jopa festariolosuhteissa joutuu joskus kaivamaan vallihautoja. Ei kuitenkaan niin syviä, etteikö ensi vuonna haluttaisi lähteä taas uudestaan."

Toveri

AKL osoitti mieltäBoforsin asetehdalla

Miira Rauhamäki

Sotkollanin Faslaneen matkalla ollut Aseistakieltäytyjäliiton busssi pysähtyi Ruotsissa Boforsin asetehdalla osoittamassa mieltä. Akl:n aktiivit vaativat saada tavata Karlskogon kaupungissa sijaitsevien Saab Bofors Dynamicsin (SBD) ja BAE Systems Boforsin (BAESB) johtoporrasta antaakseen kirjallisen vastalauseensa yhtiöiden harjoittamalle asekaupalle. Johtajien sijaan kirje piti jättää vastaanottotiskille.

Mielenilmaukseen otti osaa myös kolmeruotsalaistaOfog-rauhanverkoston aktiivia, jotka matkasivat samalla bussilla Faslaneen. Kirjeen lisäksi mielenosoittajat lauloivat tehtaiden pääarakennuksen edessä rauhanlauluja suomeksi ja ruotsiksi ja muodostivat käsi kädessä sydämenmuotoisen "rauhanmerkin" paikalle saapuneiden toimittajien eteen.

Suomalaiset ottivat Ofog-aktiivien tapaan kantaa siihen, että SBD ja BAESB myyvät aseita diktatureihin sekä esimerkiksi USA:lle, joka käyttää niitä Afganistanin ja Irakin sodissa.

"Valtavan kokoinen aseiden vienti sota-alueille ja diktatoriin maihin on YK:n asetuksia, Ruotsin parlamentin ohjeistuksia ja yleistä moraalista vastaan", Ofog-aktiivi **Andreas Hedfors** kommentoi.

Ofog eli väkivallattoman kansalaisyhteiskunnan verkosto järjesti kesällä 2007 lähellä Boforsin tehtaita Disarm 07 -nimisen suoran toiminnan rauhanleirin. Siihen osallistui noin 80 ihmistä kahdeksasta maasta. Työpaikkojen lisäksi leirin aikana tehtiin viisi suoran toiminnan aktiota tehtaita vastaan. Leirin jäljiltä nostettiin 15 syytettyä aktivisteja kohtaan. Boforsin tehtailla ovat vaatineet aktivisteilta noin 18000 euroa korvauksia. Ofog aikoo järjestää kesällä 2008 jälleen uuden rauhanleirin samalla paikalla.

Lisätietoja Ofogista: www.ofog.org

"Roskia"dykkaamalla voitienataRoskildessa

Eräs Akl:n bussissa matkustanut mies, "Toivo" tienasi Roskildessa kaverinsa kanssa lähes 200 euroa rahaa pantillisia oluttuoppeja keräämällä. Lisäksi hän poimi tavaroita noin 20 kiloa, oluesta teltoihin.

Jokuaudetta kertaa Roskilden monenlaisista antimista nauttinut Toivo (nimi muutettu) tienasi tänäkin vuonna festareiden käyttörahansa pantillisia oluttuoppeja keräämällä. Lisäksi hän poimi pari säkillistä tavaraa.

"Panttien keräämistä tuli harrastettua täysin sivutoimisesti, mutta kyllä siitä silti tuli noin 100 euroa mulle ja kaverille hieman alle. Hylättyä materiaa tuli dykkattua ehkä noin 20 kiloa: teltoja, vaatteita, kenkiä, makuupusseja, retkikeitin, säilykkeitä, bisseä, kemikaliotuotteita. Lisäksi jotain hassua, käyttötarkoituksen keksimistä odottavaa sälää tarttuu aina mukaan", Toivo kuvailee.

Dyokkaaminen on vuosi vuodelta muuttunut Toivolla entistä suunnitelmallisemmaksi. Ensimmäisiltä kerroilta hän muistelee napanneen mukaansa vain puiset festarituolit.

"Siitä ne orgiat alkoivat muodostua muun muassa viimeisen illan lopetusbileiksi, joissa telttaleiriin kipataan ostoskärkykaupalla dykkattua kamaa. Ne jaetaan tai huutokaupataan kiinnostuneille leiriläisille.

Eräänä vuonna Toivo dykkasi jopa 50 kiloa tavaraa.

"Paljon jäi tänäkin vuonna tavaraa vaille ottajaansa. Kuulemma puskutraktoreilla kuorivat telttailualueen kuntoon seuraavaa vuotta varten."

Materiaa köyhille

Toivon mukaan dykkaajiin suhtaudutaan lähinnä välipitämättömästi. Pantteja kerätessä jotkut ojensivat mukit kerääjille auliisti. Hän sanoo keränneensä pantteja joka päivä muutamaa otteeseen ja tavaroita vain kahtena viimeisenä päivänä.

"Välillä lavoilta toiselle tarpoessa bändejä tuli bongailtua sightseeing-omaisesti ehkä vain puoli biisiä ja sitten todettua, että onpas täällä heitelty ympäriinsä paljon rahaa maahan. Festarien jälkeisenä maanantaina piti laittaa kello aikaisin soimaan, jotta ehti löytää mahdollisimman paljon ennalta suunnittelemaansa ja kaverien pyytämää tavaraa."

Alueella kierteli jatkuvasti myös järjestäjien taholta panttimukien kerääjiä, joiden kokoon saamat rahasummat lahjoitettiin humantohuman-projektin kautta Malawiin, yhteen Afrikan köyhimmistä maista, koulutuksen ja työvälineiden hankkimiseen. Eikä Toivo tuntenut omantunnon pistosta kerätesään rahaa ennemmin itselleen kuin Malawin köyhille?

"Nykyiseen tulotasooni nähden panttien kerääminen oli täysin paikallaan. Festareillahan on myös ansiotarkoituksessa päätoimisesti pantteja kerääviä ihmisiä muun muassa Keski- ja Itä-Euroopan köyhemmistä väestönoisista. Ylipäänsä festarit ovat erittäin kourintuntuva esimerkki yltäköylläisyydestä, jossa elämme."

Suomalaiset yllättivät jälle Faslanessapidätettiin 17 suomalaista

188 ihmistä pidätettiin Skotlannissa ydinaseiden vastaisessa Big Blockade -tapahtumassa.

Miira Rauhamäki

Lokakuun ensimmäisenä päivänä noin 600 ihmistä saapui Faslanen pohjoisportille ottamaan osaa vuoden kestäneen Faslane 365 -kampanjan loppuhuipennukseen. Big Blockade -tapahtuma sai pidettyä Britannian ydinasealaivaston tukikohdan portit suljettuina lähes koko työpäivän ajan. Lisäksi läheiset Coulporthin tukikohdan portit suljettiin kansalaistottelemattomuuden vuoksi muutamaksi tunniksi samana päivänä. Poliisi pidätti päivän aikana yhteensä 188 ihmistä, joista 15 oli suomalaisia.

Heikki Sovijärvi

Suomalaiset rauhanaktivitit blokkasivat Faslaneen ja Coulporthin vievän päätien suoraan rauhanleirin edessä. Seitsemän heistä makasi autokaistalla ketjuin ja putkiin toisiinsa kiinnittyneinä. Kahdella aktiivilla oli oma vastaava blokkinsa, joka oli jäädä poliisiauton alle ja ajautui makaamaan jalkakäytävälle.

Kahdeksan ruotsalaista rauhanaktiivista – mukana yksi suomenruotsalainen – aloitti blokkautumisten sarjan seitsemältä aamulla istuen ketjujen ja putkien avulla toisiinsa lukittuneina Faslanen pohjoisportin eteen. Kesti noin kaksi tuntia, ennen kuin poliisi sai heidät irti. Heti perään muut ryhmät tekivät vastaavia, väkivallattomia kansalaistottelemattomuusaktioita yipuooleenpäivään asti. Yksi brittiryhmä heitti päälleen märkää maalia ja heittäytyi tämän jälkeen porttien eteen. Mielenosoittajat pysyttelivät pohjoisportilla kello 16 saakka. Paikalla oli myös laulu- ja soittoesityksiä, kuten Seize the Day -bändin show.

Viisi toista suomalaista teki oman kansalaistottelemattomuusaktionsa rauhanleirin edessä, Faslanen porteille johtavalla päätiellä. Yhdeksän heistä lukittui toisiinsa ketjuin ja putkin ja makasi tiellä. Viisi muuta sai muutamassa minuutissa pystyyn kolmijalkaisen, puisen tripodin. Yli sata poliisia

tarvittiin irrottamaan suomalaisia reilun kahden tunnin ajan.

Kaikenikäisiä osanottajia

Kaikki Big Blockaden tapahtumat sujuivat rauhallisesti niin poliisien kuin mielenosoittajienkin taholta. Brittien ja pohjoismaalaisten lisäksi mielenilmaukseen osallistui ihmisiä ainakin Belgiasta, Ranskasta ja Japanista. Pidätetyt ihmiset olivat 14–70-vuotiaita. Lähes kaikki heistä vapautettiin putkasta vielä samana iltana. Faslaneen saapui myös kahdeksan Skotlannin parlamentin edustajaa. Japanissa järjestettiin samana päivänä tukimielenosoitus Faslane 365-kampanjalle.

”Olen ehdottomasti ydinaseita vastaan, koska niillä voidaan helposti tuhota koko maapallo. Jos yksi ydinase laukaistaan, siitä seuraa ketjureaktio ja loputon suo. Ydinaseiden säilyttäminen ei ole turvallista ja ne ovat kalliita”, Aseistakieltäytyjäliiton bussikuljetuk-

Heikki Sovijärvi

Koko Faslane 365-kampanjan aikana vain suomalaiset ovat onnistuneet pystyttämään kolmijalkaisen tripodin – kahdesti samaan paikkaan Faslaneen johtavalle tielle. Lokakuussa 2007 Ville Linden puhalteli kaikessa rauhassa saippuakuplia tripodin päällä.

Ruotsalaiset tunkeutuivat Coulporthiin

Yksi ruotsalainen rauhanaktivisti ui ja seitsemän muuta käveli Skotlannissa sijaitsevan Coulporthin ydinasetukikohdan sisälle Faslane 365 -kampanjan päättyttyä. Teosta oli uhkana vuoden vankeusrangaistus ja 5000 punnan sakot.

Miira Rauhamäki

Ruotsalaiset Ofog-rauhanverkoston jäsenet olivat hyvin aktiivisia Faslane 365 -kampanjan päätöshuipentuman jälkeisinä päivinäkin. Pari päivää Big Blockaden jälkeen yksi heistä ui ja seitsemän käveli sisään Faslanea lähellä sijaitsevaan Coulporthin ydinasetukikohtaan, jossa huolletaan ja käsitellään ydinkärkiä Trident-sukellusveneisiin. Teollaan ruotsalaiset halusivat tehdä hampaattomaksi uudet terroristilait, joiden mukaan tunkeutumisesta voisi seurata jopa vuoden vankeusrangaistus ja noin 5000 punnan sakot.

Ruotsalaisten mukana olleensuomenruotsalaisen **Cajsa Nykvistin** mukaan vartijat eivät ensin huomanneet aktivisteja, vaikka heitä osoitettiin valokeiloillakin.

Aktivistit pysyttelivät tällöin maassa liikumatta ”kuin kivet”. Vasta kun he olivat noin metrin päässä toisesta, sisemmästä aidasta, vartijat havaitsivat tunkeutujat. Nämä pidätettiin, mutta vapautettiin saman tien. Syytteeksi he saivat pelkän rauhan häirinnän (breach of peace).

Mediaakirkuvinotsikoin

Tukholmalainen toimittaja **Andreas Hedfors** ui Coulporthiin ja pysyi vedessä jopa neljä tuntia.

”Uituani kaksi tuntia, poliisivene kiisi ohitseni. Alueen automaattivalot laukesivat päälle. Menin piiloon laiturin alle. En voinut nousta laiturin päälle, koska siihen oli laitettu terävää verkkoa esteeksi. Piileskelin veneitä tunnin ajan. Näin edessäni myös sen alueen, jossa

Heikki Sovijärvi

Ruotsalainen Ofog-verkoston aktiivi **Andreas Hedfors** uhmasi terroristilakeja uimalla sisälle Coulporthin ydinasetukikohtaan. Kuvassa Hedforsin taustalla näkyy Coulporthin lähellä sijaitseva Faslanen satama, joka on Trident-ydinasetukellusvenien kotisatama. Laituriin on kiinnittynyt yksi Trident.

ydinkärjet puretaan, mutta en uskaltanut uida sinne yksin”, Hedfors kertoo.

Skotlannin uutislehdet otsikoivat seuraavina päivinä näyttävästi, kuinka ”eksynyt” Hedforsia yritettiin pelastaa useita tunteja vedestä ”hypotermian partaalta”. Hedfors kiistää otsikot. Pelastushelikopterit pyydettiin paikalle, koska tästä oli sovittu muiden ruotsalaisten aktivistien kanssa, jos Hedfors ei olisi löytynyt puoleenyöhön mennessä.

”Itse päätin piileskellä. Lopulta yritin huitoa ja huutaa pelastushelikopterille

sella paikalle saapunut turkulainen **Juha Heikkilä** kommentoi.

Hän ei itse osallistunut kansalaistottelemattomuuteen, vaan jakeli ihmisille rauhantunnuksilla varustettuja ilmapalloja. Heikkilän mukaan paikalliset ihmiset – joista suurin osa työskentelee ydinasetukikohdissa – suhtautuivat mielenosoittajiin pääosin hyvin ystävällisesti.

Skotiteiväthalu ydinaseita

Blairin hallitus päätti viime töikseen keväällä 2007, että Faslaneen sijoitetut ydinsukellusvenet uusitaan 2020-luvulla käyttöön otettavalla uudella ydinasejärjestelmällä. Päätöksen on arvioitu maksavan jopa 50–70 miljardia euroa. Skotlannin parlamentti otti viime keväänä kantaa vanhentuvan ydinasearsenaalin uusimista vastaan. Mielipidemittausten mukaan kolme neljäsosaa skotlantilaisista vastustaa ydinaseiden uusimista.

”Suurin osa Skotlannin kansalaisista sekä Westminsterissä istuvista skotlantilaisista parlamentaarikoista vastustaa Tridenteja. Aseet ovat kalliita ja kansainvälisten lakien nimissä laitomia”, skottiparlamentaarikko **Jamie Hepburn** Skotlannin itsenäisyyttä kannattavasta kansallispuolueesta kertoi Big Blockadessa.

Faslane 365 -kampanjan yhteydessä aktivistit ovat tukkinneet Trident-ydinasealaivaston kotisatamaan kulkevat tiet 200 päivän aikana. Vaatimuksena on ollut Iso-Britannian luopuminen ydinaseista. Poliisi on pidättänyt kampanjan aikana noin 1000 rauhanaktivistia, joista vain 50 on saanut syytteen.

Kamppailu ydinaseettoman Skotlannin puolesta jatkuu vahvasti Faslane 365-kampanjan jälkeenkin. Tulossa on uusi kirja kyseisestä kampanjasta sekä dokumenttielokuva Trident-ydinkärkien materiaalien kuljettamisesta halki Britannian suurten kaupunkien kohti Skotlannin Faslanea. Rauhanleirikin jäi pystyyn Faslanen lähelle vielä kampanjan päättyttyä.

ja poliisiveneelle, mutta ne eivät huomannut minua. Toinen poliisivene huomasi ja otti minut kyytiin. Kylmä minulle tuli vasta poliisiautossa – koska siellä oli niin viileä ilmasto”, Hedfors kuittaa.

Häntä pidettiin putkassa seuraavaan iltapäivään. Syytteeksi hänkin sai vain rauhan häirinnän. Pelastusoperaatioon kului poliisilta rahaa noin 15000 puntaa.

Eläkeläisnaiset käyttivät vartijat

Pari vuotta Skotlannissa asuneen ahvenanmaalaisen rauhanaktivistin **Anna-Linnea Rundbergin** mukaan terroristilakia oli testattu vain kerran aiemmin, syyskuussa 2007. Kaksi eläkeläisnaista tunkeutui tuolloin Coulporthiin ja eksyi sinne.

”Naiset kävelivät ympäriinsä yli kaksi tuntia, eivätkä olleet enää varmoja sijainnistaan. He koputtivat yhteen vartijankoppiin, mutta siellä ei ollut ketään. Lopulta he pääsivät pääportille vartijoiden tupaan ja koputtivat sen ikkunaan. Vartijat olivat saada sydänkohtauksen säikähdyksestä”, Rundberg kertoo.

Myös brittinaiset saivat syytteeksi vain rauhan häirinnän. Nähtäväksi jää, aikooko syyttäjät viedä tapaukset oikeussaliin saakka.

Sodoman vuode

Uri Avnery, 21.4.2007

HEPREALAISESSA tarussa Sodoman vuode on pahan vertauskuva.

Raamattu kertoo, kuinka Jumala päätti hävittää Sodoman sen asukkaiden syntisyyden tähden (Ensimmäinen Mooseksen kirja, 18). Tarina antaa myös esimerkin tästä pahuudesta: vierailille tarkoitettun erityisen sängyn. Kun muukalainen saapui Sodomaan, hänet laitettiin tuohon vuoteeseen. Jos hän oli liian pitkä, hänen jalkansa lyhennettiin. Jos hän oli liian lyhyt, hänen raajojaan venytettiin.

Poliittisessa elämässä tällaisia vuoteita on useita. Sekä oikealla että vasemmalla on ihmisiä, jotka laittavat joko kaisen ongelman Sodoman vuoteeseen ja katkovat ja venyttävät raajoja, kunnes todellisuus sopii yhteen teorian kanssa.

1960-luvulta lähtien doktrinääriset vasemmistolaiset tapasivat laittaa jokaisen tilanteen Vietnamin vuoteeseen. Kaiken – olipa kyse Chilen verenhimoisesta tyranniasta tai Amerikan uhkaksista Kuubaa kohtaan – tuli sopia Vietnamin esimerkkiin. Tähän malliin viitaten oli helppo päättää kuka oli hyvä ja kuka paha, mitä tehdä ja kuinka ratkaista ongelma.

Tämä oli mukavaa. On paljon helpompaa tehdä johtopäätöksiä, kun ei tarvitse ottaa huomioon tietyn konfliktin monimutkaisuuksia, sen historiallista taustaa ja paikallisia olosuhteita.

VIIME AIKOINA on pedattu uusi Sodoman vuode: Etelä-Afrikka. Joissakin radikaalin vasemmiston piireissä on taipumasta pakottaa jokainen konflikti tuohon vuoteeseen. Jokainen uusi esimerkki pahasta ja sorrosta maailmassa nähdään apartheid-hallinnon uutena versiona ja tämän mukaisesti päätetään, kuinka ongelma ratkaistaan ja mitä tehdään halutun lopputuloksen saavuttamiseksi.

On totta, että Etelä-Afrikan tilanne sai alkunsa erityisistä historiallisista olosuhteista, joiden kypsyminen kesti vuosisatoja. Se ei ollut identtinen Australian aboriginaalien ongelmien kanssa, tai valkoisten uudisasukkaiden asettumisen Pohjois-Amerikkaan kanssa, tai Pohjois-Irlannin tai Irakin tilanteen kanssa. Mutta on varmasti mukavaa antaa yksi ja sama vastaus kaikkiin ongelmiin.

Tietysti erilaisten sortohallitusten välillä on aina pinnallisia samanlaisuuksia. Mutta jos ei ole valmis näkemään eroja sairauksien välillä, on altis tarjoamaan väärää lääkitystä – ja pahimmassa tapauksessa saattaa tappaa potilaan hoidon aikana.

NYT SAMA tapahtuu täällä.

On helppo laittaa israelilais-palestiinalainen konflikti Etelä-Afrikan vuoteeseen, sillä oireiden samankaltaisuudet ovat ilmeisiä. Palestiinalaisalueiden miehitys on jatkunut nyt 40 vuotta ja lähes 60 vuotta on kuulunut Naqbast – vuoden 1948 sodasta, jossa Israelin valtio syntyi ja jossa yli puolet palestiinalaisista menetti kotinsa ja maansa. Siirtokuntalaisten ja palestiinalaisten suhteet muistuttavat monessa suhteessa apartheidia ja jopa oikealla Israelin alueella arabikansalaiset ovat kaukana todellisesta tasa-arvosta.

Mitä tehdä? Etelä-Afrikan tapauksesta on opittava se, ettei voi saavuttaa mitään vetoamalla hallitsevan väestönsänsä omaantuntoon. Etelä-Afrikan valkoisen vähemmistön piirissä ei ollut mitään todellista eroa vasemmiston ja oikeiston välillä, rasistien ja liberaalien välillä,

Simo Hellsten

joista jälkimmäiset olivat vain paremmin naamioituneita rasisteja; lukuunottamatta muutamia valkoisia sankareita, jotka liittyivät vapaustaisteluun.

Niinpä pelastus saattoi tulla vain ulkoa päin. Ja maailman julkinen mielipide todellakin näki apartheidin epäoikeudenmukaisuuden ja toteutti maailmanlaajuisen Etelä-Afrikan vastaisen boikotin, kunnes valkoinen vähemmistö lopulta antautui. Valta yhdistyneessä Etelä-Afrikan valtiossa siirrettiin mustan enemmistön käsiin, **Nelson Mandela** vapautettiin vankilasta ja hänestä tuli presidentti, ja kaikki tämä tapahtui – ihmeiden ihme – ilman verenvuodatusta.

Jos tämä tapahtui Etelä-Afrikassa, tämän näkemyksen kannattajat sanovat, sen täytyy tapahtua myös täällä. Tulee hylätä ajatus palestiinalaisvaltion perustamisesta Israelin valtion naapuriksi ("kahden valtion ratkaisu") ja tavoitteeksi täytyy asettaa yhden Välimereltä Jordan-joelle ulottuvan valtion luominen ("yhden valtion ratkaisu"). Tämä tulee saavuttaa ylivermaisella aseella, joka osoitti toimivuutensa Etelä-Afrikan tapauksessa: boikotilla.

Seuraava tulee tapahtumaan: oikeudenmukaisuuden rakastajat kaikkialla maailmassa vakuuttavat yleisen mielihyvänsä siitä, että on toteutettava yleinen boikotti Israelin valtiota vastaan. Valtio romahtaa ja hajoaa. Meren ja joen välille syntyy yksi valtio, jossa israelilaiset ja palestiinalaiset elävät rinnan rauhanomaisesti, tasavertaisina kansalaisina. Siirtokuntalaiset voivat jäädä sinne missä ovat tällä hetkellä, rajaongelmia ei synny, ja enää on vain päätettävä, kenestä tulee palestiinalaisten Mandela.

TÄLLÄ VIIKOLLA kuuntelin Haifan yliopiston professorin **Ilan Pappen** luentoa. Hän on yksi "yhden valtion ratkaisun" johtavista puhemiehistä. Yleisö koostui palestiinalaisista, israelilaisista

ja Bil'inin ulkomaisista aktivisteista – kylän, josta on tullut miehityksen vastustuksen symboli. Professori esitteli hyvin jäsenneiltyä ideoita ja toi ne julki kaunopuheisesti ja innostuneesti:

Ei ole mielekäästä vastustaa vain miehitystä, eikä mitään muutakaan Israelin hallituksen erityistä politiikka. Ongelma on Israelin valtion olemus sionistisena valtiona. Tämä olemus on muuttumaton niin kauan kuin valtio on olemassa. Minkäänlainen muutos sisältäpäin ei ole mahdollinen, koska Israelissa oikeiston ja vasemmiston välillä ei ole olennaista eroa. Molemmat ovat osallisia politiikkaan, jonka todellinen tarkoitus on etninen puhdistus, palestiinalaisten karkottaminen ei vain miehitysilta alueilta, vaan myös oikealta Israelin alueelta.

Niinpä jokaisen, joka tavoittelee oikeudenmukaista ratkaisua, tulisi tavoitella yhden valtion luomista, jonne vuosien 1948 ja -67 pakolaiset kutsutaisiin palaamaan. Tämä olisi yhdistynyt ja tasa-arvoinen valtio, kuten tämän päivän Etelä-Afrikka.

Ei ole järkevää yrittää muuttaa Israelia sisältäpäin. Pelastus tulee ulkopuolelta: maailmanlaajuisen Israelin vastaisen boikotin avulla, joka johtaa valtion romahdukseen ja vakuuttaa Israelin väestön siitä, ettei yhden valtion ratkaisua voi välttää.

Tämä kuulosti loogiselta ja vakuuttavalta, ja puhuja todellakin sai suosionosoituksensa.

TÄMÄ TEOREETTINEN rakennelma sisältää lukuisia oletuksia, joita vastaan minulla ei ole mitään sanomista. Sionistinen vasemmisto on todellakin romahtanut muutaman viime vuoden aikana ja sen puuttuminen taistelukentältä on tuskallinen ja vaarallinen tosiasia. Tämän hetken Knessetissä ei ole toimivaa sionistista puoluetta, joka kamppailisi vakavasti arabikansalaisten

todellisen tasa-arvon puolesta. Tänään kukaan ei kykene mobilisoimaan kaduille satoja tuhansia, ei edes kymmeniä tuhansia, painostamaan hallitusta hyväksymään koko arabimaailman rauhanehdotuksen.

On epäilyksettä totta, ettei 40-vuotinen miehitys ole todellinen sairaus. Miehitys on vain oire paljon perinpohjaisemmasta sairaudesta, joka on yhteydessä valtion viralliseen ideologiaan. Ajatus etnisestä puhdistuksesta ja Välimereltä Jordan-joelle ulottuvan juutalaisvaltion luomisesta on lähellä monien israelilaisten sydäntä ja ehkäpä rabbi Meir Kahane oli oikeassa väittäessään, että sen on kaikkien julkilausumaton mielihalu.

Mutta toisin kuin professori Pappé, olen vakuuttunut siitä, että on mahdollista muuttaa Israelin historiallinen suuntaus. Olen vakuuttunut siitä, että tämä on israelilaisten rauhanvoimien todellinen taistelukenttä ja olen itse osallistunut tähän kamppailuun vuosikymmenten ajan.

Lisäksi uskon, että olemme jo ylittäneet vaikuttaviin saavutuksiin: palestiinalaiskansan olemassaolo on yleisesti tunnustettu, useimmat israelilaisista ovat valmiita hyväksymään ajatuksen palestiinalaisvaltiosta ja Jerusalemista molempien valtioiden pääkaupunkina. Olemme pakottaneet hallituksemme tunnustamaan PLO:n ja pakotamme sen tunnustamaan Hamasin. On toki totta, ettei tämä olisi tapahtunut ilman Palestiinan kansan järkähtämättömyyttä ja (ajoittain) suotuisia kansainvälisiä olosuhteita, mutta Israelin rauhanvoimien, näiden aloitteiden alullepanijoiden, osallisuus on ollut merkittävä.

Viime aikoina on sekä Israelissa että muissa maissa saanut hyväksyntää myös ajatus, että rauha saavutetaan vain jos onnistumme ylittämään israelilaisten ja palestiinalaisten kertomusten välisen kuilun ja yhdistämään ne yhdeksi historialliseksi kertomukseksi, joka tunnistaa tehdyt ja edelleen jatkuvat epäoikeudenmukaisuudet. Mikään ei ole tärkeämpää. (Uraauurtava kirjassamme "Truth Against Truth" oli tämän prosessin alku.)

Pinnalta katsottuna näyttäisi, että olemme epäonnistuneet. Emme ole onnistuneet pakottamaan hallitustamme lopettamaan muurin rakentamista tai siirtokuntien laajentamista, emme ole myöskään onnistuneet palauttamaan palestiinalaisille liikkumisen vapautta. Lyhyesti sanottuna emme ole onnistuneet lopettamaan miehitystä. Israelin arabikansalaiset eivät ole saavuttaneet todellista tasa-arvoa. Mutta pinnan alapuolella, kansallisen tietoisuuden syövereissä, olemme menestyneet. Kysymys kuuluu, kuinka muuttaa tämä piilomenestys avoimeksi poliittiseksi tosiasiaksi. Toisin sanoen: kuinka muuttaa Israelin hallituksen politiikkaa.

AJATUS "yhden valtion ratkaisusta" haittaa tätä pyrkimystä erittäin paljon. Se siirtäisi ponnistelut sellaisen ratkaisun takaa, jolla on nyt – monien vuosien työn jälkeen – laaja julkinen tuki sellaisen ratkaisun taakse, jolla ei ole minkäänlaisia mahdollisuuksia.

Ei ole epäilystäkään, etteikö 99.99% Israelin juutalaisista halua Israelin valtion pysyvän valtiona, jossa juutalaiset muodostavat väestön selvän enemmistön, riippumatta siitä missä sen rajat kulkevat.

Uskomus, että maailmanlaajuinen boikotti voisi muuttaa tämän, on täydellinen illuusio. Välittömästi luennon jälkeen kollegani **Adam Keller** esitti professorille yksinkertaisen kysymyksen: "Koko maailma on asettanut Pales-

Simo Hellsten

tiinan kansan saartoon. Mutta hirvittävästä kärsimyksistään huolimatta heitä ei ole saatu painettua polvilleen. Miksi uskotte, että boikotti murtaisi Israelin väestön, joka on taloudellisesti paljon vahvempi, niin että he luopuisivat valtion juutalaisesta luonteesta?" (Vastaus-ta ei tullut.)

Joka tapauksessa sellainen boikotti olisi jokseenkin mahdoton. Siellä täällä joku järjestö voisi julistaa boikotin ja pieni ryhmä oikeudenmukaisuuden rakastajia voisi pitää siitä kiinni, muttei ole mitään mahdollisuutta, että tulevana vuosikymmeninä syntyisi samankaltainen maailmanlaajuinen boikottiliike, joka mursi Etelä-Afrikan rasistisen järjestelmän. Sitä hallitusta johtivat natsien ihailijoiksi julistautuneet henkilöt. Natsien uhreihin identifioidun "Juutalaisvaltion" vastainen boikotti ei vain tule toteutumaan. Riittää kun muistuttaa ihmisiä siitä, että pitkä tie kohti kaasukammioita alkoi vuonna 1933 natsien iskulauseesta: "Kauft nicht bei Juden" ("Älä osta juutalaisilta").

(Vastenmielinen tosiasia, että "kansanmurhasta selviytyneiden valtion" hallituksella oli läheiset suhteet apartheidvaltion, ei muuta tätä tilannetta.)

Tämä on Sodoman vuoteen ongelma: yksi koko ei sovi kaikille. Kun olosuhteet ovat erilaisia, myös hoitokeinojen tulee olla erilaisia.

"YHDEN VALTION RATKAISUN" ajatus voi viehättää ihmisiä, jotka luopuvat toivosta taistelussa Israelin sielusta. Ymmärrän heitä. Mutta kyseessä on vaarallinen ajatus, erityisen vaarallinen palestiinalaisille.

Tilastollisesti Israelin juutalaiset ovat tällä hetkellä ehdoton enemmistö Välimeren ja Jordan-joen välissä asuvista ihmisistä. Tähän on lisättävä vieläkin tärkeämpi tosiasia: palestiinalaisen arabin keskimääräinen vuositulo on noin 800 dollaria, juutalaisen israelilaisen taas noin 20000 dollaria, 25 kertaa (!) suurempi. Israelin talous kasvaa joka vuosi.

Palestiinalaiset olisivat "puunhakkaajia ja vedenkantajia". Tämä tarkoittaa sitä, että jos kuvitteellinen yhteisvaltio todellakin syntyisi, juutalaiset käyttäisivät siellä ehdotonta valtaa. Tietenkin he käyttäisivät tätä valtaa vahvistaakseen ylivaltansa ja estääkseen pakolaisten paluun.

Niinpä Etelä-Afrikan esimerkistä voisi tulla totta takautuvasti: yhteen valtioon todellakin syntyisi apartheidin kaltainen järjestelmä. Israelilais-palestiinalainen konflikti ei vain jäisi ratkaisematta, vaan se päinvastoin siirtyisi entistäkin vaarallisempaan vaiheeseen.

Pappe esitti argumentin, joka vai-kutti minusta hieman oudolta: yksi valtio on jo käytännössä olemassa, koska Israel hallitsee mereltä joelle. Näin ei kuitenkaan ole. Ei ole yhtä valtiota, ei muodollisesti eikä käytännössä, vaan on valtio, joka miehittää toista. Valtio, jossa toinen kansakunta kontrolloi toista tulee lopulta hajoamaan – kuten kävi Neuvostoliiton ja Jugoslavian.

Yhtä valtiota ei koskaan tule syntymään. Eivät vain israelilaiset, muttei myöskään enemmistö palestiinalaisista tule luopumaan oikeudestaan omaan kansalliseen valtioon. He voivat osoittaa suosiotaan israelilaiselle professorille, joka kannattaa Israelin valtion hajottamista, mutta heillä ei ole aikaa odottaa utopistisia ratkaisuja, jotka saattaisivat toteutua sadan vuoden sisällä. He tarvitsevat miehityksen lopettamista ja ratkaisun saavuttamista konfliktiin tässä ja nyt, lähitulevaisuudessa.

KAIKKIA, JOTKA sydämessään haluavat auttaa miehityksen alla elävää palestiinalaiskansaa, tulisi neuvoo pysymään erossa ajatuksesta yleisen Israelin vastaisen boikotin toteuttamisesta. Sellainen ajaisi kaikki israelilaiset äärioikeiston syliin, koska se vahvistaisi oikeiston uskomusta, jonka mukaan "koko maailma on meitä vastaan" – uskomusta, jonka juuret ovat holocaustin vuosissa, jolloin "koko maailma katsoi sivusta ja pysyi vaiti". Jokainen israelilainen oppii tämän koulussa.

Kohdennettu boikotti sellaisia organisaatioita ja suuryrityksiä vastaan, jotka ovat aktiivisesti osallisia miehityksen toteuttamiseen, voi todellakin auttaa vakuuttamaan Israelin väestön siitä, ettei miehitys ole hintansa arvoinen. Sellaisella boikotilla voi saavuttaa erityisen päämäärän – jos tarkoitus ei ole romahduttaa Israelin valtio. Gush Shalom, johon itse kuulun, on organisoinut jo kymmenen vuoden ajan boikottia siirtokuntien tuotteita vastaan. Päämäärä on eristää siirtokuntalaiset ja heidän avustajansa. Mutta yleinen boikotti Israelin valtiota vastaan johtaisi täysin päinvastaiseen – se eristäisi israelilaiset rauhanaktivistit

"KAHDEN VALTION RATKAISU" oli ja on yhä ainoa ratkaisu. Kun esitimme sen ensimmäistä kertaa välittömästi vuoden 1948 sodan jälkeen, lukumäärämme saattoi laskea kahden käden sormilla – ei vain Israelissa, vaan koko maailmassa. Nyt asiasta vallitsee maailmanlaajuinen konsensus. Tie tähän ratkaisuun ei ole sileä ja sen varrella vaanii monia vaaroja, mutta se on

Prof.UriDaviesinkriittinenkiertoajalu

Simo Hellsten

Osalistuessani War Resisters' Internationalin seminaariin ja kokoukseen idealistisessa monikulttuurisessa kylässä Neue Shalomissa (Wahat al-Salam) pääsin myös tutustumaan muuhun Israeliin pitkän linjan rauhanaktivistin, professori **Uri Daviesin** organisoimalla kriittisellä kiertoajelulla.

Toisin kuin **Uri Avnery**, Davies käyttää omassa retorikassaan avoimen provokatiivisesti vertausta Etelä-Afrikan apartheid-hallintoon. Davies ei kuitenkaan tunnu kytkevän apartheid-retoriikkaa suoraan Etelä-Afrikan vastaiseen boikottiin tai muihin apartheid-hallintoa vastaan käytettyihin taktiikoihin. Rinnastuksen pääasiallinen tarkoitus vaikuttaa olevan Israelin valtion arabikansalasiin kohdistuvan sortopolitiikan alleviivaaminen. Tavoite on herättää huomiota koko vähemmistöä sortaviin rakenteisiin, jotka valtamediassa jäävät yksittäisten hirmutekujen peittoon. Davies itse työskentelee yliopistomaailman ohella paikallisissa järjestöissä, joista keskeisin on Al-Beit ihmisoikeusjärjestö joka ajaa Israelin palestiinalaisten oikeuksia YK:n ihmisoikeusjulistuksen 10. artiklan perusteella.

Israelin, siis Israelin valtion – ei Palestiinan, väestöstä 20% on etnisiä arabeja. Israelin arabeista selvä enemmistö on muslimeja, mutta mukaan mahtuu myös muun muassa kristittyjä ja druseja.

Davies kertoo, että puolitoista miljoonaisen arabivähemmistön laillinen asuinalue on säädöksillä rajattu ainoastaan kaupunkeihin, eli pinta-alan mukaan 7%:iin Israelista. Kuitenkaan edes koko lain sallima alue ei tosiasiaa ole arabeille avoin. Epäviralliset, erityisesti rakennuslupia koskevat hallinnolliset toimenpiteet käytännössä pakottavat 20% maan kansalaisista valitsemaan asuinpaikkansa reilun parin prosentin alueelta omassa maassaan. Kaupungissa, missä sopivaan etniseen ryhmään kuuluva liikemies voi rakentaa kokonaisia uusia asuinalueita ilman rakennuslupaa kenenkään häiritsemättä, puolen kilometrin päässä tästä olevalla arabialueella valtio tuhoaa vuosikymmeniä asuttuja taloja perustetaan rakennuslupan puuttumisen. Eikä

realistinen mahdollisuus, joka voidaan saavuttaa.

Joku voisi sanoa: OK, hyväksymme kahden valtion ratkaisun koska se on realistinen, mutta sen toteuduttua alamme ponnistella kahden valtion lakkauttamiseksi ja yhden yhtenäisen perustamiseksi. Tämä sopii minulle. Omasta puolestani toivon, että ajan kuluessa syntyy kahden valtion liitto ja niiden suhteet muodostuvat läheisiksi. Toivon myös, että perustetaan EU:n kaltainen alueellinen liitto, jossa ovat mukana kaikki arabivaltiot ja Israel, ehkä myös Turkki ja Iran.

Mutta ennen kaikkea meidän tulee parantaa haava, josta me kaikki kärsimme: israelilais-palestiinalainen konflikti. Ei patenttilääkkeillä, varmastikaan ei Sodoman vuoteen avulla, vaan hyllyiltä jo löytyvillä lääkkeillä

ENSIMMÄISEN MOOSEKSEN kirjan 18. luku kertoo, kuinka Aabraham yrittää suostutella Jumalan olemaan tuhoamatta Sodomaa. "Ehkä kaupungissa on viisikymmentä hurskasta. Tuhoaisitko sen silloinkin? Etkö armahtaisi tuota paikkaa niiden viidenkymmenen oikeamielisen vuoksi, jotka siellä asuvat?"

Jumala lupasi hänelle olla tuhoamatta kaupunkia, jos sieltä löytyisi 50 oikeamielistä. Aabraham alkoi tinkiä ja sai

lupia arabeille myönnetä. Myös julkiset palvelut ja infrastruktuuri heijastavat kansalaisten jakoa eriarvoisiin luokkiin. Arabit tunnutaan haluttavan ajaa ulos loppuistakin kaupungeista.

Oman elintilansa lisäksi arabit kokevat myös oman kulttuuriperintönsä uhatuksi. Arabikulttuurille tärkeät historialliset kohteet jätetään rapistumaan samalla kun muuta kulttuuriomaisuutta ylläpidetään ja restauroidaan julkisilla varoilla. Vanhat kaupungit menettävät merkittävän osan historiaansa ja uusi valtakulttuuri muuttaa perinteiset nimistöt ja paikallishistorian omiin tarkoituksiinsa sopivaksi. Esimerkiksi verilöylyn näyttämä arabikaupunginosissa voidaan nimetä siihen syyllistyneen sotilasyksiköiden mukaan.

Syrjinnän totuus on kuitenkin usein vaikea löytää. Kanadalaisten lahjoitusvaroilla rakennettu virkistysalue, Canada Park, on oiva esimerkki Israelin syrjimättömyyspolitiikasta. Virkistysalue on vapaa kaikille ryhmille ja siellä voikin lauantaan nähdä niin arabeja kuin juutalaisiakin viettämässä vapaapäiväänsä. Puistoon kuuluu myös osa, jossa on nähtävillä mielenkiintoisia historiallisia raunioita. Kukaan ei kuitenkaan kerro, että rauniot ovat arabikyliä, jotka Israel puhdisti asukkaista vuoden 1948 sodassa – ei kovin pitkä aika pyhän maan tuhansien vuosien rikkaassa historiassa. Kukaan ei kerro että puiston vieressä, matalan aidan toisella puolella sijaitsevat näiden kylien miehittäjän häpäisemät hautausmaat. Canada Park on rakennettu Vihreän linjan taakse, alueelle joka YK:n mukaan on laittomasti miehitetty. Alue on kuitenkin jo niin integroitu Israeliin, että eroa miehitetyn ja laillisesti Israeliin kuuluvan maan välillä on lähes mahdoton huomata.

Daviesin ja muiden Al-Beit järjestön aktiivien kertomat esimerkit ovat lukuisia: maan sisälle – ei siis ainoastaan miehitettyyn Palestiinaan – rakennettavat arabit muusta väestöstä erottavat vallit, aidat ja muurit, rakentamattomat tiet ja lakkautetut koulut, varastetut ja puretut talot, häväistyt hautausmaat... Jos rinnastus Etelä-Afrikan apartheid-sortopolitiikkaan auttaa saamaan huomiota Israelin rakenteelliselle väkivallalle rinnastusta on syytä käyttää.

kaikkivaltiaan tyytymään ensin 45:een, sitten 40:en, 30:en, 20:en ja lopulta kymmeneen. Sodomasta ei kuitenkaan löytynyt kymmentä oikeamielistä, joten sen kohtalo oli sinetöity.

Uskon, että Israelissa on paljon, paljon enemmän kuin kymmenen oikeamielistä ihmistä. Kaikki julkiset mielipidetiedustelut osoittavat, että suuri enemmistö israelilaisista ei vain halua rauhaa, vaan on myös valmis maksamaan hinnan siitä. Mutta he ovat peloisia. Heiltä puuttuu luottamus. Heidät on kahliuntu uskoon, jotka he ovat omaksuneet varhaisessa lapsuudessaan. Heidät täytyy vapauttaa niistä – ja uskon, että niin voidaan tehdä.

Käännös Kaj Raninen

Suom. huom. Avnery asettuu kirjotuksessaan vastustamaan yleisesti Israeliin kohdistuvia boikottikampanjoita. Kuitenkin osa Israeliin rauhanliikkeestä hyväksyy tällaiset aloitteet, jos niiden tavoite on painostaa Israelia lopettamaan miehitys. Ks. esim. <http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/opinions/1177228987/>. Myös Aseistakieltäytyjäliitto on levittänyt tietoa muutamista tällaisista boikottikampanjahankkeista.

Taistelu kaduista ja eetteristä

Jatkoa etusivulta...

Emme tunteneet kovin hyvin Oaxacan poliittista tilannetta, ja siksi kiersimme kyselemässä ihmisiltä, mistä taistelussa on kyse. Nutturapäinen isoäiti, joka laittoi ruokaa kotikadullamme, kertoi kuvernööri **Ulises Ruizista**, joka varastaa kansan rahat ja loukkaa ihmisoikeuksia. Vähitellen meille selvisi, että käsitöitä tekevät keski-ikäiset olivat lakkoilevia opettajia. He kertoivat vaativan sa elinkustannuksia vastaavia palkkoja ja kouluille parempia resursseja. Lakko oli kestänyt jo kuukausia, vienyt rahat ja voimat.

Kesäkuussa kuvernööri Ruiz oli kuvitellut voivansa hiljentää opettajat väkivallalla, ja lähetti kaupungin keskusaukiolla sijaitsevalla mielenosoitusleirillä nukkuvien opettajien kimppuun mellakkapoliiseja. Ruizin taktiikka sai päinvastaiset seuraukset. Brutaali poliisihyökkäys opettajia kohtaan herätti oxacalaisten vihan. Jo seuraavana päivänä opettajat valtasivat keskusaukion takaisin, mukanaan suuri joukko Oaxacan asukkaita.

Työtaistelun muuttui laajaksi yhteiskunnalliseksi liikkeeksi, joka kyseenalaisti koko yhteiskuntajärjestyksen ja hallinnon oikeutuksen. Liikettä koordinoi Oaxacan kansojen kokous APPO. Sen taktiikkana oli väkivallaton mutta massiivinen tottelemattomuus. APPO otti haltuunsa kolme valtiomahtia: osavaltion parlamentin oikeustalon ja kuvernöörin toimiston.

Neljäs valtiomahti vastarintaliikkeenhaltuun

Oaxacassa taistelua käytiin myös mediassa. Kaupallinen media on, kuten muuallakin Meksikossa, valtaapitävän eliitin käsissä. Se näyttää todellisuutta, jolla ei ole juuri tekemistä kylien tai kaupunkien köyhien todellisuuden kanssa. Esimerkiksi TV Azteca näyttää saippuasarjoja ja härskin oikeistolaisesti värityneitä uutisia. Kun opettajat aloittivat lakon toukokuussa 2006, alkoi mediassa vastakampanja opettajia vastaan. Radiossa hento lapsenääni aneli opettajaa takaisin luokkaan.

Kaupungissa on yksi sanomalehti, joka uskaltaa jatkuvasti kyseenalaistaa hallinnon toimia. El Noticias on saanut kärsiä uskaliaisuudestaan. Vaikka hallinto on yrittänyt hiljentää lehden lähettämällä sen toimitukseen puolisolitaallisia joukkoja ammuskelemaan, lehti on pitänyt linjansa.

Kuten monesti kehitysmaaoolosuhteissa, radioilla on Oaxacassa tärkeä

rooli tiedonvälityksessä. Kaikki eivät osaa lukea, eivätkä lehdet tavoita kyllä.

Oaxacan liikkeellä oli käytössään radio koko sen ajan, kun se piti kaupunkia hallussaan. Alussa opettajilla oli radioasema, mutta poliisit tuhosivat sen. Välillä liike käytti yliopiston radiota.

Näyttävimmän median ottivat haltuunsa naiset. Elokuun ensimmäisenä päivänä naisten mielenosoituksen päätyttyä joku ehdotti, että he menisivät pyytämään suunvuoroa osavaltion radioasemalle Canal 9:lle. Perillä naiset eivät kuitenkaan saaneet haluamaansa tunnin lähetyksensä. Silloin he päättivät vallata koko radio- ja tv-aseman. Työntekijät perääntyivät, ja yhtäkkiä alistumaan opetuksella kotiäideillä oli käsissään radio ja tv-asema, neljäs valtiomahti.

Naiset saivat tukea kaupunkilaisilta, ja pian radio ja televisio toimivat. Ihmiset saivat tulla kertomaan mielipiteensä osavaltion tilanteesta, ilmaisemaan tarpeensa ja toiveensa. Ihmisiä tulikin jonoiksi asti. Lisäksi tv:ssä näytettiin poliittisia dokumentteja.

Hupia kesti kolme viikkoa, jonka jälkeen hallituksen joukot tuhosivat omat lähettimensä. Kuvernööri Ruiz laski, että näin ihmiset saataisiin hiljennettyä. Jälleen kerran hän laski väärin. Samana yönä tuhannet tekstiviestit kulivat kännykstä toiseen. Aamun valjettessa kaikki kaupungin 13 kaupallista radioasemaa oli vallattu. Suurin osa luovutettiin vapaaehtoisesti samana päivänä, kaksi jäi liikkeen käyttöön.

Kun olimme itse Oaxacassa, liike oli menettänyt kaupalliset radiot, mutta sillä oli käytössään Radio Universidad. Kuuntelimme radiota paljon. Kuuntelimme, miten ihmiset soittivat radioon puhuakseen yhteiskunnallisista ongelmista ja pohtiakseen muutosta. Toisinaan aamuisin kuuntelimme edellisenä yönä kadonneiden listaa.

Radiolla oli Oaxacan liikkeelle tärkeä strateginen rooli. Se välitti liikkeelle tärkeää tietoa. Radiossa saatettiin kertoa, että x:n alueella liikkuu kuolemanpartio, olkaa varovaisia. Kun liike kävi suuria taisteluja liittovaltion poliisia vastaan, radiossa annettiin logistisia ohjeita: "tuokaa viinietikkaa yliopistoalueelle kyynelkaasun varalle".

Myös hallitus ymmärsi radion voiman. Suurin taistelu Oaxacassa käytiin, kun liittovaltion PFP-joukot yrittivät hyökätä yliopistoalueelle, jossa Radio Universidad sijaitsi. Sen taistelun APPO voitti, sillä ihmiset puolustivat niin kiivaasti radiota ja yliopiston koskemattomuutta.

Strategisen roolin lisäksi radiolla oli Oaxacan liikkeelle vahva yhteisöllinen

Laura Böök

Monet mielenosoittajista kantoivat jatkuvasti radiota mukanaan pysyäkseen ajan tasalla tilanteesta.

merkitys. Radio oli kohtaamispaikka, jossa vuosisatoja alistettuina olleet intiaanit saivat vihdoinkin tulla kuulluksi, jossa ihmiset saattoivat olla objektien sijaan subjekteja. Radio myös viestitti, että liike hallinnoi kaupunkia. Sitä kuunneltiin barrikadeilla, mielenosoituksissa, kodeissa, työpaikoilla ja katukupiloissa. Aina välillä soitettiin musiikkia. Usein se oli uutta Oaxacan liikkeestä kertovaa vallankumousmusiikkia.

Kun Meksikon liittovaltion poliisi PFP valtasi Oaxacan lokakuun lopussa, istuimme ystävämmä kotona kuunnellen radiota aamuyöhön. Kuusikymppinen "La Doctora" jaksoi väsymättä ja rauhallisena puhua läpi yön. Tätä rousua kuunnellessa tuntui, kuin hän olisi radion kautta kävellyt ihmisten kanssa taistelujen halki.

Kun liike menetti radiot, voi sanoa, että liike hävisi. Mistään ei tuntunut saavan tietoa siitä, mitä kaupungissa tapahtuu. Tunne yhteydestä toisiin katosi, ja kaduilla alkoi tulla yksinäinen ja pelokas olo.

Barrikadit suojana ja kohtaamispaikkoina

APPO:n kasvattaessa voimiaan myös hallituksen otteet kovenivat. Viranomaiset ja poliisit eivät työskennelleet virallisesti, mutta hallituksen palkkaamat aseistetut joukot alkoivat ajella öisin ympäri kaupunkia ampumassa mielenosoittajia kohti. Usein nimenomaan vallatut radioasemat olivat kuolemanpartioiden maalitauluina.

Elokuussa hallituksen asemiehet ampuivat kuoliaaksi mielenosoittajan Radio La Leyn ulkopuolella. Tämän jälkeen radiossa pyydettiin kaupunkilaisia pystyttämään kaduille barrikadeja, jotka vaikeuttaisivat kuolemanpartioiden liikumista. Ympäri kaupunkia naapurustot järjestäytyivät, pystyttivät katusulkuja ja pitivät vahtia läpi yön. Ensimmäisenä yönä barrikadeja oli 500, toisena 1000. Kolmantena yönä kaupunkilaiset olivat pystyttäneet 3000 barrikadia suojelemaan strategisia pisteitä: liikkeen haltuunottamia toimistoja, radioasemia, mielenosoittajien leirejä ja kaupungin keskeisiä liikenneväyliä.

Barrikadeilla oli oma hälytysjärjestelmänsä, joka perustui ilotulitusraketteihin ja vihellyspilleihin. Tärkein kommunikaatiokanava barrikadien välillä oli kuitenkin radio; radioon raportoitiin uhkaavista tilanteista, ja radio kertoi kuolemanpartioiden liikkeistä ja siitä, missä tarvittiin apua. Radioilla oli myös tärkeä tehtävä pitää kaduilla valvovien ihmisten mielialaa yllä. Kuuluttajat ke-

hottivat ihmisiä pysymään rauhallisina ja lujina, ja ihmiset soittivat kannustukseen ja kertoakseen terveisiä.

Itsesuojelun lisäksi barrikadit toimivat poliittisena painostuskeinona. Ne olivat tapa osoittaa, ettei Ulises Ruizin hallinnolla ole kykyä tai legitimitteettiä hallinnoida. Ruizin lempilausunto "Oaxacassa ei tapahdu mitään" ei tuntunut kovin uskottavalta, kun kaupunkiin johtavat valtatiet oli katkaistu poltetuilla busseilla.

Suurimmat ja järjestäytyneimmät barrikadit olivat kaupunkiin johtavilla valtateilla. Yliopistoalueen lähellä sijaitsevassa Cinco Señoresin risteyksessä seitsemän suurta tietä oli suljettu kyljellään makaavilla rekoilla ja busseilla. Risteyksessä sijaitseva apteekki toimi barrikadin keittönä, jossa kokkausryhmä valmisti kaikille ruokaa. Ensiapu, turvallisuus ja tiedonkulku ympäristöön oli myös jaettu eri ryhmille tehtäviksi. Ihmiset, jotka eivät voineet viettää paljon aikaa barrikadeilla, toivat lahjoituksia; ruokaa, säilykkeitä, vessapaperia, tupakkaa, ensiaputarvikkeita.

Syksyllä turisteja kehoitettiin pysymään kaukana Oaxacasta, kaaoksen vallassa olevasta kaupungista, jossa uhkaavat mielenosoittajat ovat vallanneet kadut ja häiritsevät liikkumista. Tosiasiassa kaupungissa vallitsi loka-kuussa sinne saapuessamme harvinaisen lämmin ja yhteisöllinen tunnelma. Päivisin keskusta muistutti lähinnä suurta poliittista festivaalia. Yön pimetessä ja nuotioiden syttyessä kaduilla saattoi aistia samaan aikaan jännityksen ilmassa ja ihmisten ilon. Joku toi aina kahvia, joku toinen tortilloita, kolmas kitaran. Kotikatamme barrikadilla tutustuimme naapureihimme. He halusivat kertoa, mistä heidän taistelussaan on kysymys. Pelottavaksi kaupunki muuttui siinä vaiheessa, kun liittovaltion poliisijoukot lähetettiin purkamaan barrikadit ja palauttamaan järjestyksen. Naapurimme eivät enää uskaltaneet pystyttää barrikadia öisin, ja päivisin ihmiset välttivät puhumasta turhan avoimesti kadulla, etteivät hallitusta kannattavat naapurit kuulisi ja ilmiantaisi heitä.

Monet oaxacalaisetkin kertovat tutustuneensa naapureihinsa barrikadeilla. He muistelevat valvottuja öitä ja uupumusta, jatkuvaa pelkoa, mutta myös voimakasta yhteenkuuluvuuden tunnetta ja keskinäistä solidaarisuutta, joka ihmisten välille muodostui. Barrikadeja kuvaillaan myös järjestäytymismuotona, jossa ehkä parhaiten toteutuivat liikkeen periaatteet tasa-arvoisuudesta ja hierarkiattomuudesta. Kotiäidit ja yliopisto-opiskelijat, teinit, eläkeläiset ja duunarit, kohtasivat ja joutuivat opettelemaan yhteistyötä ja järjestäytymistä.

Marraskuun lopussa liike luopui Radio Universidadista, ja viimeisetkin barrikadit purettiin. Kohtaamispaikat katosivat, ja liike pakotettiin maan alle. Ihmiset jatkoivat kuitenkin taistelua ja järjestäytymistä, ja muutaman kuukauden aavemaisen hiljaisuuden jälkeen mielenosoitukset palasivat kaduille. Enää liikkeellä ei ole suuria radioita, mutta intiaanikyllissä toimivat yhteisöradiot jatkavat vastarintaa väkivaltaista hallintoa vastaan.

Hallitus on Oaxacassa entisellään, mutta ihmiset ovat muuttuneet. Kidutuksesta ja kuolemista huolimatta monet liikkeeseen osallistuneet puhuvat intoa ja ylpeyttä äänessään kuluneen vuoden taistelusta, sillä se on osoittanut heille, kuinka paljon voimaa ihmisissä on, kun he astuvat ulos alistetun kansalaisen roolista ja alkavat itse päättää omista asioistaan.

Mikä ihmeen Oaxaca?

- Oaxacan osavaltio sijaitsee Etelä-Meksikossa, Chiapasin pohjoispuolella.
- Osavaltiossa on 3,5 miljoonaa asukasta, pääkaupungissa Oaxacassa on 300000 asukasta.
- Väestöstä 70% kuuluu alkuperäisväestöön, mikä on suurin osuus koko Latinalaisessa Amerikassa.
- Osavaltio elää turismista ja maataloudesta. Oaxacaa myydään turisteille intiaanikulttuurien eksotiikalla, mutta intiaanit itse eivät turismista hyödy. Rahat menevät pienelle eliitille ja ulkomaalaisille. Oaxaca on Meksikon toiseksi köyhin osavaltio. Noin puolet ihmisistä elää minimipalkalla, joka on 70 euroa kuussa.
- Oaxacaa hallitsee kuvernööri Ulises Ruiz Ortiz, jonka väitetään päässeensä valtaan vaalivilpillä. Hän kuuluu PRI-puolueeseen, joka hallitsi Meksikoa 70 vuoden ajan. PRI-puolueen tapa hallita on hyvin autoritääriäinen ja perustuu maaseutukylissä väkivaltaan ja uhkailuun. Ruizia syytetään korruptiosta ja laajoista ihmisoikeusrikkomuksista.
- APPO (Oaxacan kansojen kokous) vaatii Ruizin eroa ja uudenlaista, avoimeen demokratiaan perustuvaa hallintomallia. APPO koostuu yli 350 järjestöstä.
- Oaxacan konfliktin aikana poliisit pidättivät satoja ihmisiä. Ihmisoikeusjärjestöjen mukaan suurinta osaa kidutettiin. Kymmeniä on tapettu, kadonneiden määrästä ei ole varmuutta. Ruiz on edelleen vallassa.

Aseistakieltäytyjäuutisia maailmalta

Turkki: aseistakieltäytyjä Osman Murat Ülke vaarassajoutua uudelleen vankeuteen

Turkkilainen aseistakieltäytyjä **Osman Murat Ülke**, joka vietti vankilassa kaksi ja puoli vuotta lokakuussa 1996 maaliskuuhun 1999 ja joka voitti juttunsa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimessa vuonna 2006, sai Eskisehirin sotilassyöttäjän toimistosta uuden määräyksen, jonka mukaan hänen on ilmoitauduttava kymmenen päivän sisällä suorittaakseen 17 kuukauden ja 15 päivän vankeusrangaistuksen. Rangaistus on langettu aikaisemmista sotilaspalveluksesta kieltäytymisestä nostettujen syytteiden perusteella. Ilmoittautumatta jättäminen johtaisi pidätysmääräyksen antamiseen. Sotilassyöttäjän määräys oli päivätty jo 14. kesäkuuta, joten on erittäin todennäköistä, että tällä hetkellä Ülkestä on annettu pidätysmääräys, jonka seurauksena hänet saatetaan pidättää ja vangita uudelleen. 27.7. Eskisehirin sotilasoikeus hylkäsi pidätysmääräyksestä tehdyn valituksen.

Osman Murat Ülke oli ensimmäinen turkkilainen aseistakieltäytyjä, joka vangittiin sotilaspalveluksesta kieltäytymisen takia. 1.9.1995 hän poltti palvelukseenastumismääräyksensä Izmirin sodanvastustajien yhdistyksen tiloissa järjestetyssä lehdistötilaisuudessa. Hän ilmoitti, "etten ole sotilas enkä koskaan tule olemaan". Hänet pidätettiin reilua vuotta myöhemmin (7.10.1996), mistä seurasi päättömältä vaikuttanut pidätysten ja vangitsemisten kierre: Ülkelte langetettiin

vankeusrangaistus, jonka päätyttyä hänet kuljettiin uudestaan varuskuntaan aloittamaan sotilaspalvelu, josta kieltäytyminen johti pidätykseen, uuteen syytteeseen ja vankeusrangaistukseen.

Kierre päättyi viimein 9.3.1999, kun Ülke vapautettiin Eskisehirin vankilasta. Tuolloin kysymys ei ollut todellinen vapauttaminen, vaan hänet määrättiin vapaututtuaan ilmoittautumaan sotilasyksikköön. Tällä kertaa sotilaat eivät kuitenkaan vieneet häntä sinne, vaan hänet määrättiin menemään oma-aloitteisesti, mitä hän ei

tehnyt. Sen jälkeen hän vietti "puolillaillista" elämää: hän oli sotilaskarkuri, mutta häntä ei pidätetty.

Euroopan ihmisoikeustuomioistuin antoi ratkaisunsa tapauksessa 24.1.2006. Päätöksen mukaan toistuvat tuomiot ovat olleet suhteettomia tarkoitukseensa nähden. Sen sijaan niiden tarkoitus oli "murttaa hänen vastustuksensa ja tahtonsa" ja hänen pakottamisensa maanalaiseen elämään on "yhteensopimaton demokraattisen yhteiskunnan rangaistusjärjestelmän kanssa". Kokonaisuutensa tuomioistuin totesi, että Ülken kohtelussa oli kysymys ihmisoikeussopimuksen kolmannen artiklan tarkoittamasta "halventavasta kohtelusta".

Myös Euroopan neuvoston ministerikomitea, joka valvoo ihmisoikeustuomioistuimen päätösten toteutumista, on käsitellyt asiaa. Viimeksi 15.10. se "pahoitteli" sitä, etteivät Turkin viranomaiset ole tehneet mitään lopettaakseen tuomioistuimen toteaman ihmisoikeusloukkauksen: Ülken pidätysmääräys oli yhä voimassa. Uusi määräys ja Eskisehirin sotilastuomioistuimen kanta valitukseen kertoo myös siitä, etteivät Turkin viranomaiset edelleenkään ole tehneet mitään tilanteen korjaamiseksi. Päinvastoin Osman Murat Ülke, joka on viettänyt enemmän tai vähemmän maanalaista elämää maaliskuusta 1999 alkaen, on ihmisoikeustuomioistuimen päätökseltä huolimatta jälleen suuressa vaarassa joutua pidätetyksi.

Mortiz Kagelmann suorittaa parhaillaan ensimmäistä kurinpitörangaistustaan. On odotettavissa, että niitä tulee lisää aina joulukuun puoliväliin saakka. Hänen puolestaan voi lähettää vetoomuksen Saksan puolustusministerille osoitteesta: <http://wri-irg.org/co/alerts/20071015a.html>

Kesällä oli arestissa myös toinen totaalkieltäytyjä, Alexander Hense, joka sai arestirangaistuksia heinäkuussa.

Ihmisoikeuskomiteaottaa kantaatoistuviatuomiota vastaan.

YK:n ihmisoikeuskomitea julkaisi 23.8.2007 uuden Yleisen kommentin kansalais- ja poliittisten oikeuksien artiklasta no 14 (oikeus yhdenvertaisuuteen tuomioistuinten edessä ja oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin). Tässä yhteydessä mainitaan myös aseistakieltäytyjien useampikertainen tuomitseminen. Todettuaan ensin useampikertaisen tuomitsemisen yleisesti kielletyksi ne bis in idem-periaatteen mukaisesti, komitea toteaa: "Aseistakieltäytyjien toistuva tuomitseminen sen johdosta, etteivät he noudata uudistettuja määräyksiä palvella sotilaallisesti, voi merkitä toistuvaa rankaisemista samasta rikoksesta, mikäli myöhempi kieltäytyminen pohjautuu samaan, omantunnon syihin perustuvaan pysyvään päätökseen."

WRhuolissaan Britannian ak-säännöksistä

War Resisters International on Britannian informaationvapauslakiin perustuen saanut vihdoin käsiinsä säännökset, jotka koskevat aseistakieltäytymisoikeutta eri aselajeissa. Säännökset eivät ole tähän saakka olleet julkisesti saatavilla, vaikka yksi kappale vuosikin WRI:lle vuonna 2003.

War Resisters International nostaa esille viisi erityistä huolenaihetta:

- Aseistakieltäytymistä säätelevät säädökset eivät ole julkisesti saatavilla ja sekä yleisön että myös asevoimien jäsenten on ollut vaikea saada informaatiota.
- Aseistakieltäytymisoikeuden myöntämisestä yksittäiselle hakijalle päättää ensi sijassa kyseinen aselaji itse, ei riippumaton elin. Vain vetoomuselin – the Advisory Committee on Conscientious Objectors – on riippumaton.
- On huolestuttavaa, että Kuningaskunnalliset ilmavoimat eivät hyväksy hakemuksia vapauttamisesta omantunnonperustein silloin, kun kyseistä henkilöä vastaan on meneillään kurinpitotoimenpide tai aseistakieltäytyjä on luvatta poissa tai karannut.
- Asevoimien jäsenet "eivät voi osallistua aktiivisesti minkään poliittisen järjestön, puolueen tai liikkeen toimintaan. He eivät voi osallistua poliittisille marssille tai mielenosoituksiin.". Tämä on räikeä kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevassa yleissopimuksessa

Lyhyesti

Kolumbiasotilaspasista maksaminen vastoin perustuslakia

Kolumbian perustuslakituomioistuin keskusteli sotilaspasikäytännöstä 15. elokuuta. Kolumbian asepalveluslain mukaan niiden kolumbialaisten, jotka eivät palvele armeijassa, tulee maksaa kompensatio, jonka suuruudesta hallitus on oikeutettu päättämään.

Tuomioistuimen mukaan hallituksen oikeus määrittää kompensatiosuuruus on vastoin perustuslakia. Kompensaatiossa on tuomioistuimen mukaan kysymys veronluontoisesta maksusta, joiden suuruudesta päättäminen on parlamentin, ei hallituksen tehtävä. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että sotilaspasiss tulisi jatkossa olla ilmainen ("sotilaspasssi" on todistus palveluksen suorittamisesta tai vapauttamisesta). Päätöksellä on kuitenkin vain vähän vaikutusta kolumbialaisille aseistakieltäytyjille, jotka eivät halua laillista statustaan suhteessa armeijaan. Se ei myöskään poista velvoitetta pitää sotilaspasssia mukanaan.

Medellinin Red Juvenil raportoi 3.9.2007, että "batidas"-värväysmenettely – ratsiat julkisilla pakoilla – jatkuu, ja kertoi Red Juvenilin aktivisti oli yritetty värvätä 27.8.2007. Vaikka kyseinen aktiivi olikin onnekas ja kykeni pakenemaan, kaikilla paikalla olleilla nuorilla ei ollut yhtä hyvä onni.

Kaksi aseistakieltäytyjää yhä kasarmilla

Samaan aikaan kaksi kolumbialaista aseistakieltäytyjää, **Carlos Andrés Giraldo Hincapié** ja **Frank Yair Estrada Marin**, ovat edelleen pakkovärvätynä armeijan kasarmilla.

Carlos Andrés Giraldo Hincapié, joka pakkovärvättiin 4.8.2006, suoritti heinäkuussa asepalvelusta 11. kuukautta. Jäljellä on vielä seitsemän. Hän on määrätynä sotilasyksikköön, joka saatetaan lähettää sota-alueelle lyhyellä varoitusajalla. 16.7. tulleen tiedon mukaan hänet on lähetetty Puerto Cayumbaan, joka on ns. "kuumalla alueella", jossa armeija ottaa säännöllisesti yhteen sissien kanssa. Giraldo Hincapié vietiin armeijaan, kun hän oli kaupungissa ostamassa maataloustyökaluja. Hänet pakotettiin allekirjoittamaan kolme dokumenttia ilman että hänellä oli mahdollisuutta lukea niitä.

Frank Yair Estrada Marin puolestaan värvättiin laittomasti 5.5.2007. Hän suorittaa sotilaspalvelusta Pedro Justo Berrion pataljoonan varuskunnassa Medellinissä. Oltuaan yli kaksi kuukautta armeijassa, hänet pakotettiin suorittamaan armeijan peruskoulutusta Cuivan alueella. Olosuhteet siellä ovat kurjat, sillä kesäkuukausina sää on erittäin kuuma ja vedestä on pulaa. Tämän seurauksena Estrada Marin kärsii kuumeesta ja elimistön kuivumisesta. Kuitenkin hänen vakaumuksensa kieltäytyä kaikesta sodankäymisestä pysyy vahvana.

Yleisamerikkalainen ihmisoikeuskomitea on todennut pakkovärväyksen rikkovan Amerikan ih-

misoikeussopimusta Guatemalassa vuonna 1993 tapahtuneesta hyvin samanlaisesta pakkovärväystapauksesta antamassaan ratkaisussa. Kolumbia on allekirjoittanut kyseisen sopimuksen. Myöskään Kolumbian oma lainsäädäntö ei hyväksy pakkovärväystä missään tilanteessa.

Molemmilla pakkovärvätyillä olisi saatanut olla lainmukaiset perusteet palveluksesta vapauttamiseksi. Giraldo Hincapién isä on vammautunut, veli epileptikko ja äiti yli 60-vuotias, minkä perusteella hänelle olisi tullut Kolumbian lainsäädännön mukaan myöntää vapautus. Estrada Marinilla on puolestaan ongelmia selkärankansa kanssa. Pakkovärväyksen johdosta heillä ei kuitenkaan ole ollut mahdollisuutta hakea vapautusta.

Lisäksi Kolumbia on allekirjoittanut kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevan kansainvälisen yleissopimuksen. YK:n ihmisoikeuskomitea on tunnustanut aseistakieltäytymisoikeuden yleissopimuksen 18. artiklan turvaamaan ajatuksen, omantunnon ja uskonnonvapauden lailliseksi harjoittamiseksi. Kahden eteläkorealaisen aseistakieltäytyjän tapauksista 23.1.2007 antamissaan ratkaisuisa ihmisoikeuskomitea on todennut, että aseistakieltäytymisoikeuden evääminen merkitsee 18. artiklan rikkomista.

Carlos Andrés Giraldo Hincapié ja Frank Yair Estrada Marinin pakkovärväminen rikkoo siis Kolumbian lainsäädäntöä, Amerikan ihmisoikeussopimusta sekä kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevaa yleissopimusta.

Saksatotaalikieltäytyjä sotilasarestissa

Sotilaspoliisi pidätti saksalaisen totaalkieltäytyjän **Moritz Kagelmannin** 14.10.2006 ja siirsi hänet sotilasyksikköön Strausbergiin.

Kagelmann kutsuttiin aloittamaan sotilaspalvelus 1.10., mutta hän ei ilmoittautunut. Totaalikieltäytyjänä hän kieltäytyi myös hake- masta vaihtoehtopalvelukseen, sillä tämä merkitsisi siviilipalveluksen hyväksymistä, minkä hän näkee vain toisena pakkotyön muotona.

Saksan armeijan yleinen käytäntö on langettaa totaalkieltäytyjille useita perättäisiä kurinpitörangaistuksia, joista kertyy yhteensä 63 päivää – joskus jopa 84 päivää – ennen kuin tapaus siirretään rikosoikeusjärjestelmän käsittelyyn, jossa totaalkieltäytyjälle voidaan teoriassa langettaa jopa viiden vuoden rangaistus. Käytännössä vankeusrangaistukset ovat olleet viime vuosina harvinaisia ja tavallisesti totaaleille on langetettu joko ehdollisia rangaistuksia tai sakkoja.

Toistuvat kurinpidolliset arestirangaistukset totaalkieltäytyjille ovat kyseenalaisia. Niiden virallinen tarkoitus on muuttaa kyseisen henkilön toimintaa – niitä ei ole tarkoitettu rangaistukseksi. Näin ollen niiden käyttäminen ei ole sääntöjenmukaista silloin, kun kyseinen henkilö erittäin oletettavasti ei muuta käytöstään. Ei ole tiedossa yhtään totaalkieltäytyjää, joka olisi muuttanut mieltään kurinpitörangaistusten takia, jotka näin ollen ovat rangaistuksen luontoisia ja laittomia.

turvaton yhdistymisvapauden loukkaus.

- Asevoimien jäseniltä on kieltetty asettua ehdokkaaksi parlamenttivaaleissa ja he tarvitsevan puolustusministeriön luvan asettuakseen ehdokkaaksi paikallisvaaleissa. Tämä on myös vakava kp-sopimuksen loukkaus.

WRI:n **Andreas Speck** sanoo: "Vaikkei Britannia missään tapauksessa olekaan pahimpia aseistakieltäytyjien ihmisoikeuksien loukkaajia, on myös selvää, etteivät brittiläiset säännökset ole kansainvälisten standardien mukaisia. Säännösten puolikalainen luonne ja epä johdonmukaisuudet eri aselajien välillä eivät varmastikaan helpota aseistakieltäytyjävakaumuksen omaksuneiden sotilaiden tilannetta. Britannian on korkea aika saattaa säännöksensä kansainvälisten standardien mukaiseksi".

USA uutattiin aseistakieltäytyjien lukumääristä

USA:n hallituksen tilitoimiston uusi raportti antaa lisää tietoa USA:n aseistakieltäytyjistä. Ajanjakson 2002-06 käsittävä raportti kertoo, että eri aselajeissa oli tehty yhteensä 425 aseistakieltäytymishakemusta. Niistä 224 (53 %) hyväksyttiin; 188 (44 %) hylättiin ja 13 (3 %) oli käsittelyssä, vedetty pois tai tietoja ei ollut saatavilla. 81% hakijoista oli miehiä, ja suurin osa heistä 21-25 vuotiaita.

Turkmenistan: uusivangitsemisaalto

Pari vuotta kestäneen rauhallisen vaiheen jälkeen kesällä nähtiin uusi aseistakieltäytyjien vangitsemisaalto Turkmenistanissa. Forum 18 -uutistoimisto kertoi 31.8., että syyte on nostettu nyt jo viidettä aseistakieltäytyjää vastaan. **Begenh Shakhmuradovin** oikeudenkäynti seurasi **Bayram Ashirgeldievin**, **Aleksandr Zuevin** ja **Nuryagdy Gairovin** tuomitsemista, ja viidentenä tuomittuna **Suleiman Udaev** sai 18 kuukautta vankeutta 7.8.2007.

Turkmenistanin lainsäädäntö ei takaa aseistakieltäytymisoikeutta eikä vaihtoehtopalveluslain säätäminen lähivuosina tunnu todennäköiseltä.

Aseistakieltäytyjät, joista useimmat ovat Jehovan todistajia ja vastaavien uskonnollisten ryhmien jäseniä, saavat rikoslain perusteella useiden vuosien vankeusrangaistuksia, jotka joutuvat usein suorittamaan työsiirtolaisena vaikeissa olosuhteissa. Useissa tapauksissa vapauttaminen on evätty, jos henkilö on omantunnon syistä kieltäytynyt vannomasta uskollisuudenvallaa presidentille.

Kuitenkin huhtikuussa 2005 kaikki neljä tunnettua turkmenistanilaista tuolloin vangittuna ollut aseistakieltäytyjää vapautettiin presidentin asetuksen perusteella. Vapautetut mainittiin asetuksessa nimeltä, vaikkei siinä kerrottukaan, että heidät oli vangittu uskonnollisesta vakaumuksesta johtuneen aseistakieltäytymisen johdosta. .

Tämän jälkeen tilanne on ollut verraten rauhallinen, vaikka Jehovan todistajia onkin ajoittain uh-

Etelä-Korealailistamassa aseistakieltäytymisen?

Etelä-Korean puolustusministeriö ilmoitti 18.9.2007, että sallii aseistakieltäytyjien suorittaa vaihtoehtoista palvelusta. Tämä on täyskäännös sen neljä kuukautta aikaisemmin omaksumaan kantaa ja merkitsee huomattavaa voittoa Etelä-Korean aseistakieltäytyjäliikkeelle.

Ilmoitus laukaisi julkisen keskustelun. Puolustusministeriö aikoo järjestää julkisia kuulemistilaisuuksia ja mielipidetiedusteluja ennen kuin lainmuutosta esitetään ensi vuoden loppuun mennessä. Sen jälkeen se menisi parlamentin hyväksyttäväksi ja astuisi voimaan tammikuussa 2009. Ministeriön mukaan tarkoitus "ei ole tunnustaa oikeutta kieltäytyä sotilaspalveluksesta vaan hyväksyä vaihtoehtoinen palvelus osana yhteiskunnallista palvelusta, mikäli yleinen mielipide on tämän takana". Tähänkin mennessä osa asevelvollisista on palvellut siviilitehtävissä armeijan ulkopuolella, mutta niihin osallistuvat ovat joutuneet suorittamaan sen ohessa viikon mittaisen sotilasperuskoulutuksen eikä näihin tehtäviin ole päässyt vakaumuksen perusteella.

Oppositio on ilmoittanut vastustavansa muutosta, mikä asettaa sen toteutumisen kyseenalaiseksi, kun presidentti **Roh Moo-hyunin** virkakausi on päättyvässä helmikuussa. Yonhap -uutistoimisto epäilee lainsäädännön jäävän toteutumatta, mikäli mielipidetiedustelujen suosikki, konser-

vatiivisen puolueen ehdokas **Lee Myung-bak**, voittaa joulukuiset presidentin vaalit. Hallituksen teettämien mielipidetutkimusten mukaan aseistakieltäytymisoikeuden tunnustamiselle on tällä hetkellä kuitenkin enemmistön tuki. Vuonna 2005 sitä The Hankyorehin syyskuussa julkaiseman raportin mukaan kannatti 23,3%, viime vuonna jo 39.9% ja tämän vuoden heinäkuussa 50,2%.

Hallituksen suunnitelman mukaan aseistakieltäytyjät joutuisivat tekemään kaikkein raskaimpia töitä sosiaalipalveluksessa. Heitä sijoitettaisiin Sorokin saaren leprasairaalaan, Etelä-Gyeongsangin maakunnan tuberkuloosisairaalaan ja noin 200 muuhun terveydenhoitokohteeseen. Hallituksen tarkoitus on sijoittaa 750 aseistakieltäytyjää huolehtimaan potilaista kellon ympäri ja palvelusajan pituudeksi on suunniteltu 36 kuukautta. Asepalvelus kestää puolustusministeriön suunnitelman mukaan tulevaisuudessa 18 kuukautta (tällä hetkellä 24 kk). Aseistakieltäytyjät eivät joudu suorittamaan perussotilaskoulutusta ja palveluksensa jälkeen heidät kutsutaan uudelleen suorittamaan sosiaalipalvelusta samaksi ajaksi, jonka armeijan käyneet kutsutaan kertausharjoituksiin. Hakijoille aiotaan asettaa myös tiukka tutkinta.

Vaikka aseistakieltäytymisen historia Etelä-Koreassa ulottuu vuoteen 1939, asia oli pitkään täydellisesti piilossa yleisöltä.

Vuoteen 2001 saakka juuri kukaan ei tiedänyt, että yli 10000 Jehovan todistajaa on tuomittu vankeusrangaistuksiin sotilaspalveluksesta kieltäytyttyään ja että perustuslakituomioistuimen kiisti aseistakieltäytymisoikeuden 1969. Tilanne alkoi muuttua hitaasti ensimmäisten ei-jehovantodistajakieltäytyjien ilmaannuttua 2002 ja Korea Solidarity for Conscientious Objection (KSCO) -järjestön synnyttyä. Liike nosti aseistakieltäytyjien suuren määrään (heitä saattaa olla vangittuna samaan aikaan noin 1000) julkisuuteen ja alkoi käyttää kotimaisia ja kansainvälisiä juridisia kanavia.

Kampanjointi johti vankeustuomion lyhentämiseen kolmesta vuodesta puoleentoista, mutta vuonna 2004 maan korkein oikeus ja perustuslakituomioistuin kieltäytyivät hyväksymästä aseistakieltäytymisoikeutta. Tämän jälkeen kaksi yksittäisen kieltäytyjien tapausta vietiin YK:n ihmisoikeuskomitean käsittelyyn, joka totesi marraskuussa 2006, että Etelä-Korean tulisi tunnustaa aseistakieltäytymisoikeus, sillä nykytilanne ei ole kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevan yleissopimuksen 18. artiklan mukainen.

(CO-Update September 2007)

kailtu kutsulla sotilaspalvelukseen. USA:n ulkoministeriön mukaan 2006: "Kaksi Jehovan todistajaa -aseistakieltäytyjää vapautettiin joulukuussa 2005 ja tammikuussa. Toisin kuin aikaisempina vuosina, heitä vastaan ei käyty oikeutta, vaikka heitä painostettiin fyysisesti ja psyykkisesti ja vaikka heidät pakotettiin allekirjoittamaan tunnustus. Yksi JT-kieltäytyjä pidätettiin kesäkuussa ja sijoitettiin sotilassairaalan psykiatriselle osastolle, mutta hänet vapautettiin myöhemmin eikä häntä ole yritetty pakottaa palvelukseen uudelleen."

Tilanne kuitenkin muuttui, kun kaksi Jehovan todistajaa -kieltäytyjää pidätettiin 14.6.2007 - ja sen jälkeen on tullut uusia tapauksia. Tämän valossa uuden monihallinnon valtionkomission perustaminen valvomaan kansainvälisten ihmisoikeussopimusten toteutumista Turkmenistanissa on lähinnä kaunistelua. Kyseinen elin perustettiin 25.8.2007 presidentti **Gurbanguly Berdymukhammedovin** asetuksella.

Turkmenistan on kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevan sopimuksen osapuoli, mutta se ei ole raportoinut vielä ihmisoikeuskomitealle, eikä komitea tämän johdosta ole vielä keskustellut maan ihmisoikeustilanteesta. Mikäli aseistakieltäytyjien vaino maassa jatkuu, asia on kuitenkin korkea aika laittaa esityslistalle.

Ecuador asepalveluslaki perustuslainvastainen

Ecuadorin perustuslakituomioistuin päätti äänestyksen jälkeen 27.6.2007, että maan asepalveluslaki rikkoo perustuslakia. Kyseessä ovat asepalveluslain artikkelit 88 ja 108. Artiklan 88 mukaan kaikki

miespuoliset ecuadorilaiset, jotka eivät ilmoittaudu täyttääkseen sotilaalliset velvollisuutensa, luokitellaan "remisoiiksi" (kutsuntojen välttelijöiksi), ja heihin kohdistuu laaja joukko sanktioita kunnes he laillistavat tilanteensa, useimmiten maksamalla "kompensaation" sotilaspassin saamiseksi.

Artikla 108 puolestaan rajoittaa aseistakieltäytymisoikeutta, jonka Ecuadorin perustuslain 188. artikla turvaa. Perustuslain mukaan aseistakieltäytyjät "voidaan määrätä siviili- tai yhteiskuntapalvelukseen". Asepalveluslain mukaan taas aseistakieltäytyjien tulee jättää hakemus armeijan värvästoiminnan johtajalle ja - mikäli hakemus hyväksytään - palvelua asevoimien kehitysjoukoissa.

Perustuslakituomioistuimen mukaan palveleminen armeijan alaisuudessa ei ole yhteensopiva aseistakieltäytymisoikeuden kanssa eikä värvästoiminnan johtaja riippumaton ja puolueeton elin päättämään aseistakieltäytymishakemuksista. Perustuslakituomioistuin totesi myös, että koska artikla 108 on perustuslain vastainen, aseistakieltäytyjät eivät voi täyttää velvoitteitaan sen puutteissa, joten heidän rankaisemisensa sen puutteissa merkitsisi perustuslainvastaista syrjintää.

Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että tällä hetkellä Ecuadorin aseistakieltäytyjät eivät tarvitse mitään sotilasdokumenttia siihen saakka, kunnes asepalveluslaki saatetaan perustuslain mukaiseksi. Kuitenkin ecuadorilaiselta aseistakieltäytyjältä **Xavier Leon Vegalta** vaadittiin sellaisen esittämistä, kun hän lähti elokuussa matkalle WRI:n kokoukseen Israeliin. Lopulta hänet kuitenkin päästettiin maasta.

Taiwan asevelvollisuuskeskustelukäynnistynyt

Taiwanin opposition presidenttiehdokas **Ma Ying-yeou** ehdotti asevelvollisuudesta luopumista ja Taiwanin armeijan muuttamista vapaaehtoispuhjaiseksi vuoteen 2014 mennessä. Ehdotus herätti keskustelua ja sai varovaisen hyväksyvän vastaanoton maan puolustusministeriltä.

"Jos enemmistöä ei värvätä, he pystyvät toimimaan yhteiskunnassa liike-elämän, teollisuuden ja erityisesti korkean teknologian aloilla," Ma perusteli.

Puolustusministeriön edustaja, kenraalimajuri **Yu Sy-tue** lausui, että Ma ehdotuksen tulisi olla perusteellisempi ennen kuin se voidaan toteuttaa. "Tulemassa oleva värväysmenettely perustuu sekä asevelvollisuuteen että vapaaehtoisuuteen. Ministeriöni hyväksyy ehdotuksen täyteen vapaaehtoisuuteen siirtymisestä, mutta se täytyy tehdä vasta huolellisen harkinnan jälkeen, jonka tulee koskea erityisesti maan taloutta," Yu sanoi.

Nämä suunnitelmat eivät kuitenkaan missään tapauksessa ole yhteydessä aseidenriisuntaan. Ne liittyvät lupaukseen, jonka mukaan tulevaisuudessa asevarusteluun käytetään 3% maan bruttokansantuotteesta.

Ruotsi: Loppu asevelvollisuudelle?

The Local- lehdessä julkaistun artikkelin mukaan Ruotsin puolustusministeri **Mikael Odenberg** kyseenalaistaa rauhanajan asevelvollisuuden tarpeellisuuden Ruotsissa. Asevelvollisuus tulisi varata sen sijaan sota-ajalle, hän sanoi

Svenska Dagbladetin haastattelussa. Sodanajan asevelvollisuuden tulisi olla soveltuva naisille niin kuin miehillekin, hän lisäsi. Armeija nyky muodossaan on pakollinen ainoastaan miehille. Asepalveluksen pituus on 7,5 kuukautta, upseereille 10-15 kuukautta, ja 18-20 kk niille, jotka palvelevat merivoimissa. Kaikki miehet 18:sta 47:ään ikävuoteen on velvoitettu asevelvollisuuteen.

Ruotsalainen turvallisuuspolitiikka perustuu totaaliseen puolustukseen, mikä tarkoittaa, että kaikki asukkaat on velvoitettu osallistumaan kansalliseen puolustukseen hätätilassa tai sodan sattuessa. Totaalinen puolustus koostuu asepalveluksesta, väestönsuojelusta ja yleispalvelusta. Asevelvollisuus koskee vain asepalvelusta ja väestönsuojelua, yleispalvelu ei sisällä minkäänlaista koulutusta, mutta tarkoittaa mahdollisuutta tulla kutsutuksi sodan tai hätätilan sattuessa. Kaikki Ruotsin kansaiset (miehet ja naiset) ja Ruotsissa asuvat ulkomaalaiset ovat velvoitettuja yleispalvelukseen 16:sta 70:een ikävuoteen. Haastattelussa Odenberg edelleen painotti, ettei hän halua Ruotsiin palkka-armeijaa. Maan pitäisi sen sijaan säilyttää asepalvelus joka on "armeijan yleisen kannatuksen symboli" olkoonkin, että sitä käytetään vain sotilaallisesta välttämättömyydestä. "On hyviä syitä yrittää löytää ratkaisu jonka avulla voimme säilyttää yleisen asevelvollisuuden lainsäädännön, joka voidaan aktivoida myrskyisinä aikoina" sanoi Odenberg.

(lähteet: CO-Update, August/2007, September/2007, October/2007, The Local, 15. Toukokuuta 2007)

Vetoarauhanaktivisti Lee Si-woon vapauttamiseksi vankilasta

Lee Si-woo on eteläkorealainen rauhanaktivisti ja valokuvaaja, joka on parhaillaan pidätettynä ja oikeudessa syytettynä kansallisen turvallisuuden lain rikkomisesta hänen otettuaan kuvia, joissa näkyy Yhdysvaltain sotilastukikohdan siluetti. Kuuluisin näistä "sotasalaisuuksia" paljastaneista kuvista on pidätyksen jälkeen ollut esillä monissa näyttelyissä ja mediajutussa, mikä itsessään kertoo siitä, kuinka vaarattomia kuvat ovat. Kuvan (ja jutun Lee Si-woon pidätyksestä) löytää esimerkiksi osoitteesta http://www.voiceofpeople.org/english/news_view_eng.html?serial=73728 Lee Si-woo protestoi aluksi vangitsemistaan nälkälakolla, mutta lopetti sen perheensä ja tukijoidensa vetoomuksesta 48 päivän jälkeen.

Etelä-Korean kansallisen turvallisuuden laki on peräisin Korean jakautumisen ajalta ja heijastelee tuon ajan henkeä. Se tekee mm. kaikesta Pohjois-Koreaa ihailevan materiaalin levittämisestä tai hallussapidosta laitonta, joten lain perusteella on tämän vuoden aikana syytetty mm. divarinpitäjää, joka oli internetissä ylläpitämänsä nimekelistaan kirjannut myös pari haltuunsa joutunutta pohjoiskorealaista romaania. Kansallisen turvallisuuden lakia on käytetty mm. Koreoiden yhtenäistymistä ajavia aktivisteja vastaan ja aikaisemmin myös Pohjois-Koreassa vierailijoita on rangaistu lain perusteella.

Toimiaksesi Lee Siwoon puolesta voit joko meilata tai lähettää postitse vetoomuksen Etelä-Korean oikeusministerille osoitteeseen

Minister of Justice
Building #1, Gwacheon Government Complex
Jungang-dong 1
Gwacheon-si
Gyeonggi-do
Republic of Korea

sähköposti webmaster@moj.go.kr

Mallivetoomus on liitettyä oikealle mistä sen voi leikata.

Vuonna 2005 Lee Si-woo edusti Koreaa kutsuvieraana Frankfurtin kirjamesseilla. Lee Si-woon töihin, mm. maamiinoista kertovaan kuvasarjaan, pääsee tutustumaan osoitteissa

http://www.siwoo.pe.kr/eng_gall/gall03.htm

<http://www.siwoo.pe.kr/gallery/gall01.htm>

<http://www.siwoo.pe.kr/gallery/gall02.htm>

Mr. Minister of Justice,

We want to express our concern about the case of Lee Si-woo who is accused for the violation of the notorious National Security Law. Korean photographer and peace activist Lee Si-woo is accused for his artistic creation in the way that is incompatible with standards of democracy and human rights. Democratic regimes recognize citizens' rights to express their political opinions and to practice their profession. We are very concerned that the case of Lee Si-woo might represent the general state of democracy and human rights in the Republic of Korea.

We ask You to see that Lee Si-woo is freed at once and that he receives adequate compensation for the destruction of the negatives of his artworks by the authorities already before his trial has reached any verdict. He should be entitled to compensation for the time of his imprisonment and the state authorities should guarantee that he receives medical care to restore his health weakened by his hunger strike. In addition, we ask you to do your best for making Korea to abolish the outdated National Security Law which criminalizes not only acts but also thought in a very undemocratic manner.

Sincerely Yours,

Tueantimilitaristatyötä – osta AKL:ntuotteita!

Tilaukset lähetetään Aseistakieltäytyjäliiton toimistolle. Minimitilaus 4 euroa, jos maksu ei ole tilauksen mukana. Postikulut lisätään hintaan. Sampo 800017 - 750541. Jäsenhinnat voimassa vain tilatessa Helsingin toimistolta.

Kynät

Valkoinen, painatuksensa AKL:n logo ja nimi, hinta 1 euroa

Sytyttimet

Valkoinen, painatuksena AKL:n logo ja nimi, hinta 1,50 euroa

Antimilitaristiset T-paidat

T-paita: musta (S, L ja XL) luomupuuvillainen (Ecotton) perintensä T-paita tai violetti M valkoisella painatuksella 16e (jäsenille 14e), musta (S-XL) luomupuuvillainen (sis. hieman elastaania) stretch T-paita valkoisella painatuksella 16e (14e) Istuva/lyhyempi naisten malli: musta (S-L) luomupuuvillainen (sis. hieman elastaania) stretch T-paita valkoisella painatuksella 16e (14e) musta tai punainen (S-XL) Ladyfit-paita valkoisella painatuksella 12e (11e).

Katkaistu kivääri -pinssi

Antimilitaristisen liikkeen maailmanlaajuinen tunnus. 2 euroa/kpl.

Rintanapit (Ø 38 mm)

Noin 25 erilaista antimilitaristista aiheita. 1 euro/kpl.

Rintanapit (Ø 25 mm)

Uusia ja vanhoja antimilitaristisia aiheita kompaktissa koossa. 1 euro/kpl.

Reilun kaupankangaskasseja

Musta valkoisella Katkaistu kivääri -kuvalla painettu kassi. 5 euroa.

Propagandan takaa

Kolme tanskalaisen rauhantutkija Jan Obergin tekstiä, joissa analysoidaan, mitä itse asiassa tapahtui Kosovossa keväällä -99 ja mitä tapahtui sen myötä koko maailmalle. 20 sivua - lokakuu 1999 - Jan Oberg - 1 euro.

Jugoslavian väkivallaton vallankumous

Neljä tanskalaisen rauhantutkija Jan Obergin tekstiä, joissa analysoidaan Jugoslavian muutosta ja alueen tulevaisuudennäkymiä. 24 sivua - 2001 - Jan Oberg - 1 euro.

Mielipidevangin opas

Opas totaalkieltäytymistä harkitseville. Kattava tietopaketti tosin oikeusprosessista ja vankilaloista. 32 sivua, 3. painos julkaistu lokakuussa 1999, toimittanut Kaj Raninen. 2 e. Nyt myös AKL:n www sivuilla!

Farewell to Arms III -CD

Kansainvälisen vaihtoehtomusiikin kokoelma. Mukana yli 20 yhtyettä, mm. JMKE, Oi Polloi, Hero Dishonest, Kontrovers, Section 8, Oheisvasara, Forca Macabra. Julkaistu 2001. 10 euroa (jäsenille 8 euroa).

Farewell to Arms IV -CD

Alkuvuonna 2006 julkaistulla kokoelmalevyllä on laaja valikoima kotimaisen punkmusiikin tämänhetkistä parhaimmistoa! Levyllä 31 biisiä - yhtä monta yhtyettä, kuten mm. Abduktio, Aivolävistys, Disco Ensemble, The Heartburns, No Shame, Rytmihäiriö, Turun Tauti ym. ym.

VAIN 5 euroa

Katkelmia alistumisestajavastarinnasta

Viisi artikkelia väkivallattomasta vastarinnasta esimerkkeinä erilaisten ympäristöjen ja tilanteiden kirjosta, jossa väkivallattoman vastarinnan lukuisilla menetelmillä näyttäisi olevan sijansa - ja ehkä myös missä niillä ei näyttäisi olevan. 60 sivua - 1998 - toim. Kaj Raninen - 3 euroa.

Aseistakieltäytyjän maailma

Mitä on pasifismi? Onko väkivalta välttämätöntä? Miksi ja miten kieltäytyä väkivallasta? Mihin sotaan Suomi varautuu? Onko aseettomuus avuttomuutta?... 200 sivua - 1989 - Juha Tuomikoski - 3 euroa.

Kaikki miehet aseisiin!?

Puheenvuoroja siviilipalveluksesta ja aseistakieltäytymisestä. 100 sivua - 1985 - toim. Tapani Kaakkuriniemi, Jukka Kanerva - 2 euroa

Kurikomppanian kirkonkellot

Toisenlainen tarina jatkosodasta. Kirja seuraa aseistakieltäytyjien matkaa Suomenlinnasta Pelson soille. 240 sivua - 1996 - Uolevi Aho - 13 euroa (jäsenhinta 11 euroa).

Uusimmat tiedot tuote-, malli- ja värivalikoimista löydät aina AKL:n nettisivuilta: www.aseistakieltäytyjaliitto.fi

UUTUUKSIA: luomupuuvillaisia T-paitoja, kierrätettyjä T-paitoja, mustia reilun kaupan -kangaskasseja

Tällä hetkellä vangittuina olevattotaalikieltäytyjät

Lokakuun alussa Suomen vankiloissa istui 20 siviilipalvelusrikoksesta tai asevelvollisuudesta kieltäytyneistä tuomittua aseistakieltäytyjää. Luvan yhteyssoitteensa levittäneeseen ovat antaneet seuraavat:

Matias Silmunen
(1.10.2007-)
Käyrän vankila
Pappilantie 36
21370 AURA kk

Kristian Valkonen
(28.8.2007-9.2.2008)
Satakunnan vankila
Huittisten osasto
PL 59
32701 Huittinen

Pertti Majander
(25.6.-26.12.2007)
Viilppulan vankila
Kotiniementie 67
35700 Viilppula

Jaakko Piilola
(10.9.-25.11.2007)
Laukaan vankila
PL 55
41341 Laukaa

Jani Asikainen
(10.7.2007-30.1.2008)
Naarajärven vankila
PL 1
76851 Naarajärvi

Tulemukaantointimintaan!

17.11.

Sääntömääräinen syysvuosikokous alkaa klo 16.00 Rauhanaseman Saunatuvalalla. Kokouksessa käsitellään sääntöjen mukaiset vuoden 2008 toimintasuunnitelma ja talousarvio sekä erovuoroisten hallituksen jäsenien vaali. Kokouksen jälkeen on mahdollisuus saunomiseen.

24.11.

Helsingin Ruokaa ei aseita -ryhmä tarjoilee ilmaista kasvisruokaa klo 15 Karhupuistossa Helsingissä. Ruoanlaitto ja veitsen terotus -workshop III alkavat klo 10.30 & loppusiivous n. 16.30 Rauhanasemalla.

24.11.

Klo 19-23 AKL:n tukikonsertti Rauhanasemalla

1.12.

Kansainvälinen rauhanvankipäivä

28.12.

AKL:n tukikonsertti Rauhanasemalla

Maaliskuu 2008

Vastarintaa sotilaalliselle globalisatiolle! Kansainvälinen toimintaviikonloppu NATO:n päämajalla Brysselissä Belgiassa.

Tapahtuman järjestävät Bomspotting ja WRI, AKL järjestää bussikuljetuksen Suomesta.

Yhteystiedot

ASEISTAKIELTÄYTYJÄLIITTO RY
Rauhanasema,
Veturitori,
00520 Helsinki
puh. 09-140427, fax 09-147297
akl@aseistakieltaytyjaliitto.fi
http://www.aseistakieltaytyjaliitto.fi

Toimintaryhmät:

AKL-Jyväskylä
PL 367, 40101 Jyväskylä
akl.jkl@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Rovaniemi
PL 72, 96101 Rovaniemi
akl.roi@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Tampere
PL 673, 33100 Tampere

AKL-Tornio
c/o PL 72
96101 Rovaniemi

AKL-Turku
akl.turku@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Vaasa
PL 1, 65201 Vaasa
akl.vaasa@aseistakieltaytyjaliitto.fi

Muita yhteystietoja:

AKL:n sähköpostilista
akl-lista@aseistakieltaytyjaliitto.fi
listalle liitytään lähettämällä viesti:
"subscribe akl-lista" osoitteeseen
majordomo@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL:n siviilipalvelusaiheinen
sähköpostilista,
sivari-lista@aseistakieltaytyjaliitto.fi
listalle liitytään lähettämällä viesti:
"subscribe sivari-lista" osoitteeseen
majordomo@aseistakieltaytyjaliitto.fi

War Resisters' International
5 Caledonian Road,
London N1 9DY, Britain
info@wri-irg.org
http://www.wri-irg.org

Liityjäseneksi!

Aseistakieltäytyjäliiton jäseniksi voivat liittyä aseistakieltäytyjien lisäksi kaikki muutkin, jotka kannattavat sen periaatteita. Perusjäsenmaksu on tällä hetkellä 10 euroa, alennettu maksu (palveluksessa oleville sivareille, totaalkieltäytyjille joiden oikeusprosessi on kesken ja kaikille maksuvuonna 22 vuotta tai vähemmän täyttävälle) 5 euroa ja tukijäsenmaksu 20 euroa.

Jäsenmaksuun sisältyy neljä kertaa vuodessa ilmestyvä Sivari&Totaali -lehti, joka kertoo aseistakieltäytymisestä ja antimilitaristisesta toiminnasta eri puolilla maailmaa. Leikkaa kortti irti ja lähetä täytettynä AKL:n toimistoon!

Saajan nimi ja osoite	Nimi	ASEISTAKIELTÄYTYJÄLIITTO RY Jäsenkortti ☐ Varsinainen jäsen (5/10 euroa) ☐ Tukijäsen (20 euroa tai enemmän) Jäsen Jäsenmaksu vuodelle 200_ Tilille nro 800017-750541 euroa Tililtä nro
Aseistakieltäytyjäliitto ry. Rauhanasema, Veturitori 3 00520 Helsinki	Osoite	
Tilille nro 800017-750541	Syntymävuosi	
Maksajan nimi ja osoite	Jäsenmaksut	
	alennettu 5 euroa perusjäsen 10 euroa tukijäsen 20 euroa	
Tililtä nro	euroa	
Allekirjoitus		

AKL on vuonna 1974 perustettu nuorten rauhanjärjestö. Sillä on kaksi roolia: toisaalta se toimii aseistakieltäytyjien etujärjestönä, toisaalta se on kaikille avoin militarismin vastainen järjestö. Sen jäseneksi voivat liittyä ja siinä toimia kaikki iästä tai sukupuolesta riippumatta.

AKL ei usko aseisiin perustuvaan turvallisuuteen. On väärä lähtökohta, että eri valtioiden ja niissä asuvien ihmisten intressit ovat vastakkaiset, että turvallisuus on turvallisuutta toisia valtioita, toisia ihmisiä vastaan. Toisten ihmisten tappaminen tai siihen valmistau-

tuminen ei luo suojaa todellisia uhkia kuten ympäristöongelmia tai köyhyyttä vastaan. Pikemminkin sota ja asevarustelu pahentavat näitä ongelmia tuhlaamalla niiden ratkaisemiseen kipeästi tarvittavia taloudellisia ja inhimillisiä voimavaroja. Ihmiskunta voi ratkaista olemassaolonsa ja kotiplaneettaansa uhkaavat vaarat vain toimimalla yhdessä.

Aseisiin perustuvan turvallisuuden sijasta AKL haluaa omalta pieneltä osaltaan olla rakentamassa maailmaa, jossa vallitsee todellinen turvallisuus. Turvallisuus, joka ei perustu aseisiin, vaan siihen, ettei kukaan enää tarvitse aseita. AKL:n

toiminnan pohjana on kansainvälinen sodanvastustajien julistus: "Sota on rikos ihmiskuntaa vastaan. Siksi olen päättänyt olla tukematta minkäänlaista sotaa ja kamppailla sotien kaikkien syiden poistamiseksi". AKL näkee sotien syninä ihmisten välisen epätasa-arvon ja todellisten vaikutusmahdollisuuksien puutteen. Toisin sanoen se näkee sotien syynä rakenteellisen väkivallan, joka puolestaan luo väkivaltaisia rakenteita - armeijoita. Paitsi että armeijat ovat tulosta rakenteellisesta väkivallasta, ne myös ylläpitävät sitä. Sen takia pidämme aseistakieltäytymistä ja antimilitarista toimintaa tärkeänä osana taistelussa

oikeudenmukaisemman maailman puolesta.

Aseistakieltäytyjäliitto toimii siviilipalveluksen kehittämiseksi niin, että aseistakieltäytymisestä tulee varteenotettava vaihtoehto yhä useammalle asevelvolliselle, ja tukee totaalkieltäytymistä.

